

Ôn Thụy An

Giết người đi có được không?

Đao này là cơn mộng vô hạn kỳ

Người đàn bà đó bỗng rút cây chủ thủ ra, đi từng bước từng bước lại chỗ y.

Chẳng biết tại sao, y không thể nào động đậy gì được.

Y không kháng cự được, cũng chẳng tránh né gì được, và càng không phản kích gì, thậm chí ngay cả chuyện động một đầu ngón tay cũng không làm được.

Mắt nhìn người đàn bà ấy đã tiến sát lại gần, y cũng chẳng biết làm sao. Y quỳnh quít như con kiến bò trên tảng băng, con cá vùng vẫy trên bờ đá.

Người đàn bà đó đã quá gần, cô ta chỉ cần động thủ là giết ngay được mình dễ dàng, nhưng y vẫn còn chưa thấy rõ mặt cô ta ra làm sao.

Mặt cô ta ra sao nhỉ? Y chỉ cảm thấy được một thứ khí chất gì đó, một thứ hơi hám gì đó, ngay cả còn có chút gì phong tình nữa. Y bị làn ánh sáng xanh lè lạnh lẽo từ cây chủ thủ trong tay người đàn bà đó chiếu làm cho cặp mắt loé lên như lân tinh, y còn cảm thấy được hơi ấm từ cây chủ thủ, hơi ấm còn dư lại lúc giấu trong lồng ngực của cô.

Người đàn bà ấy đưa cây chủ thủ lên, tay áo rủ xuống tới cánh tay, cánh tay trắng nõn muốt hoa mắt, như một con chim hạc thật khả ố. Người đàn bà đó vốn lại đây để giết y, người đàn bà đó nhất định sẽ giết y. Y chắc là sắp chết rồi đây, thậm chí y còn cảm giác được

thanh chủy thủ đâm sâu vào da thịt mình xót xa làm sao. Có điều, y vẫn còn chưa biết người đàn bà đó là ai, y cũng không biết tại sao người đàn bà đó muốn giết y...

Y bỗng bừng tỉnh giấc.

Điều đầu tiên, y phải khẳng định rõ ràng: đao còn nằm một bên người mình không?

Còn. Cây đao bên eo và trên lưng vẫn còn đó.

Đao còn, mạng chắc là còn.

Mười tám lần rồi, y nằm mộng in hệt.

Giấc mộng hoàn toàn in hệt. Tình tiết in hệt, nhân vật in hệt, cảm giác in hệt, giật mình tỉnh giấc in hệt.

Tỉnh dậy rồi, người y mồ hôi đầy cả lưng, cái lạnh mùa thu từng đợt từng đợt thấm vào người.

... Người đàn bà đó là ai?

... Tại sao lại muốn giết y?

... Không biết cô ta có phải là... Tạ Báo Hoa?!

Đêm đã tỉnh lại rồi, nhưng y có cảm giác rõ ràng lắm, mộng không hề chấm dứt, tỉnh mộng chỉ để đi đến một cơn mộng khác.

Một cơn mộng cũng in hệt như cơn mộng trước đó.

Nhân sinh tỉnh mộng rồi thì sao nhỉ, chỉ có tỉnh mịch...

Phượng Cuồng Hoan trước giờ vốn rất thích nằm mộng. Bình sinh, tính y rất thích nhiệt náo, kết giao toàn bạn bè đáng kết giao nhất, làm những chuyện khó làm nhất, đùa với những người đàn bà thích thú nhất, giết những kẻ địch khó giết nhất!

Cho dù có những lúc ngẫu nhiên phải một mình, trong mộng y vẫn thường hô hoán bạn bè, uống rượu hào hứng, ca hát vang trời, nhiệt náo rồi lại nhiệt náo!

Có điều không biết bắt đầu từ một lúc nào đó, y bèn có một giấc mộng như thế này: một người đàn bà, bi bi thiết thiết cầm cây chủ thủ, muốn lại giết một người không cách gì động đây là y đây. Còn y trong giấc mộng, chỉ biết kinh hoàng thất vía mà không có chút gì thù hận trong lòng.

Lúc nào bắt đầu có chuyện này nhỉ?

Đại khái là bắt đầu từ cái lúc y chạy trốn đấy chẳng?

Y đập đập đằng sau đầu còn hơi đau đau sau giấc ngủ, thở nhẹ ra một hơi.

... Chắc phải là cái chuyện ở bên con rạch lạnh như đá kia mà ra cả.

... Cái chuyện y muốn làm mà không nên làm đó.

... Nếu cái chuyện đó mà y không nhúng tay vào, từ đầu tới đuôi đều không nhúng vào, thì hôm nay y đã chẳng phải chạy trốn tới cái nơi hoang dã này, một mình run rẩy nơi đây, không một chút dễ chịu gì ở đây, mà là đã cùng một đám huynh đệ sáng lập ra cái Tiểu Mã Nghị đó uống rượu một trận thống khoái, vung tiền một trận thỏa thích, sống một đời thật hào tráng khích liệt!

Còn bây giờ nhỉ?

Tiểu Mã Nghị đã nghiêng ngửa hỗn loạn, chết có, trốn có, phản có, ản nấu tung tích có, chỉ còn thừa có hai người trong bốn huynh đệ là Tiết Kiếm, Châu Thiết Nhi, theo y trốn tận chân trời góc biển.

Thân ở trong giang hồ, đã cầm lấy cây đao là rơi vào cơn mộng không có bờ có bến.

Thậm chí, trúng đao rồi mới tỉnh ra khỏi cơn mộng.

Y đang cảm thấy mơ mơ màng màng, không muốn ra khỏi giường tí nào, sau đó y nghe có tiếng gõ cửa:

Phách, phách...

...

Một tiếng gõ cửa nghe sao tịch mịch.

... Chắc là Tiết Kiềm chứ ai?

"Tỉnh chưa?" Quả thật là Tiết Kiềm, hắn đang đứng sừng sững trước lan can, không một tiếng động không một hơi thở như bóng tối, thậm chí đã trở thành một bộ phận của nó.

"Chắc đến phiên tôi rồi phải không?" Y hỏi.

Mấy ngày hôm nay, bọn họ chưa được thật sự ngủ ngon một giấc. Cho dù là trong lúc đang nghỉ ngơi, trong ba người ắt phải có hai người tỉnh táo. Bọn họ tỉnh táo trong lúc ngủ còn hơn là trong lúc thức.

Tiết Kiềm chậm chậm quay người lại, bước vào trong phòng.

Bước chân của hắn cũng in hệt như bóng đêm, mình chỉ cảm thấy bóng tối lại nồng lên thêm một chút, chẳng ai biết hắn làm cách nào bước vào, nhưng Phương Cuồng Hoan thì biết, kiếm pháp vị huynh đệ này của mình, chính là một thứ như bóng đêm, không thể nào đề phòng cho được.

... Bóng đêm hòa với hoàng hôn buổi chiều, có ai cản trở cho được tín hiệu của nó.

Đêm thu lạnh khác thường. Phương Cuồng Hoan cũng cảm thấy có chút lạnh buốt trong người. Không chừng có phải là vì đã nằm mộng lúc nãy? Thân thể mình chưa hồi phục lại trạng thái bình thường.

Hương quan vô nhật nguyệt.

(Đồng nội không mặt trời mặt trăng).

Bên ngoài nghe có tiếng chó sủa xa xa, lại càng làm nổi bật cái yên lặng của một miền hoang dã.

- Chung Nhi đâu?

- Phía dưới lầu.
- Nó cũng nên nghỉ ngơi chút chứ?
- Chắc là cẩn thận chút xíu thì hơn.

Cả tháng nay bị người ta truy sát như một con chuột cống chạy qua đường phố, cho dù không phòng bị sao cho hết, cũng phải đề ý phòng bị mới xong.

Phương Cuồng Hoan xuống dưới lầu, thấy Châu Thiết Nhi đang đeo dím bà chủ quán nói chuyện.

Từ lúc bọn họ vào khách sạn đến bây giờ, người nhiệt tình nhất với bọn họ, chính là mụ chủ quán.

Mụ rất chiếu cố đến bọn họ.

Có điều Phương Cuồng Hoan cứ có cảm giác như là mụ chủ quán đang ngấm ngầm quan sát bọn họ liên tục, bên ngoài thì ân cần mời mọc. Lão chủ quán thì làm như sợ sệt, trước mặt mụ chủ quán, không dám mở miệng ra nói một câu.

... Nếu như tâm tình của y không đến nỗi tệ, hiện tại nhất định y đã lại đó kiếm một ly rượu, vừa uống vừa lê la nói chuyện với mụ chủ quán từ đầu này cho tới hết đầu bên kia.

Trong một cuộc lữ hành, thể nào cũng phải cần có bạn bè bên cạnh, nếu không, cứ cái khoảng đường dài miên man đó, không phải là sáng vượt núi cao chiều dầm bão tuyết thì cũng mạo gió sớm tái trắng tàn, cho dù là chẳng phải dân giang hồ, cũng làm sao mà chịu nổi cái tâm tình cô đơn tịch mịch vừa thống khổ vừa chán nản đó. Người ta thà chết lẹ thì được chứ không thể già đi nhanh chóng.

Có điều, bây giờ đang trong lúc trốn chạy...

Phương Cuồng Hoan sức nghĩ đến chuyện bên khe suối, y bèn dẹp đi cái ý định lại la cà nói chuyện với mụ chủ quán.

Châu Thiết Nhi thấy y xuống lầu, bèn gọi:

- Anh tỉnh lại thật quá tốt, lại ăn cơm thôi!

Phượng Cuồng Hoan cười nói:

- Tiết Kiềm đang nghỉ ngơi mà!

"Kệ hần! Hần muốn ngủ thì cứ ngủ, tôi đói quá rồi!" Châu Thiết Nhi nuốt nước bọt nói: "Bữa cơm này là do bà chủ quán đặc biệt xuống bếp làm thết anh em mình đó!"

Phượng Cuồng Hoan nheo mắt nhìn mẹ chủ quán. Mẹ chủ quán ngồi phía sau quầy, như một chậu hoa để trong bóng tối không có chút nhan sắc, có điều, tia mắt của Phượng Cuồng Hoan vẫn như bị thu hút, tròng tròng không nhả.

- Thật làm phiền bà quá...

"Thì thời tiết thế này, cũng chẳng có mấy người khách...". Mẹ chủ quán nói: "Các ông ở đây cũng biết bao nhiêu ngày rồi. Thật kỳ quái, hình như các ông chẳng thấy có vẻ nghỉ ngơi tí nào cả. Ông chủ quán hôm nay nói, phải cơm nước đặc biệt thêm cho quý khách".

Phượng Cuồng Hoan và Châu Thiết Nhi nghe vậy, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Hỷ, kẻ du tử có nhà có cửa thì sướng biết bao.

Có điều du tử có kẻ thù thì dù có nhà cũng về chẳng được.

Mé bên phải gương mặt phong tình Trong cái xứ hoang dã xa xôi này, mà nấu cho được một bữa cơm ngay cả tay đầu bếp đại sư trong Kim Hoa Lâu ở kinh thành cũng phải chĩa ngón tay khâm phục thì, tự nhiên là chẳng trách Châu Thiết Nhi và Phượng Cuồng Hoan đã ăn uống ngấu nghiến no say như cạp như sói.

Tiết Kiềm vừa nghe có mùi đồ ăn là tỉnh.

Chính hắn tự mình lò dò xuống lầu.

Hắn vẫn trầm tĩnh như thuở nào, in hệt như một tòa núi đang di động.

Mỗi món đồ ăn, hắn đều dùng ngân châm thử vào trước, chẳng qua, đối với rượu thì hắn ngoại lệ.

Bởi vì Châu Thiết Nhi là một gã tửu quỷ.

... Cho dù nguyên cả thùng rượu chỉ bỏ vào đó một chút phần thôi, gã cũng đều phân biệt được ra mùi vị của nó ngay.

Hiện giờ, gã đang uống từng chén rượu lớn, chẳng kể nâng chén hay chẳng nâng chén, gã đều cạn sạch.

Phượng Cuồng Hoan trong lòng rất thanh thản, chính bởi vì có Châu Thiết Nhi và Tiết Kiếm ở đó, bọn họ bị người của Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh truy sát cả hơn nửa năm nay, mà còn sống sờ sờ ra đó ăn nhậu là vậy.

Châu Thiết Nhi và Tiết Kiếm trong lòng cũng rất thanh thản:

... Chính bởi vì Phượng lão đại đang ở đó, bọn họ mới có thể nhắm cái hướng có đường sống mà chạy, mà Phượng Cuồng Hoan thì thể nào cũng ngửi ra được mùi, trong tích tắc trước khi kẻ địch xuất hiện tập kích mình.

Liệu địch cơ tiên, hầu như là mấu chốt quyết định sự thắng bại tồn vong trong lúc đối địch.

Lão chủ quán không vui vẻ tí nào.

Lão cảm thấy được mấy người khách này không tin tưởng vào lão.

Đối với lão mà nói, đây là một điều sỉ nhục.

Nhưng mụ chủ quán chẳng hề để ý.

Mụ chạy từ nhà bếp ra phòng ăn, bận rộn tíu tít như một con bướm bướm trong vườn hoa.

Hoặc là vì lửa củi đun trong trong nhà bếp hun vào mặt đáy chằng, cái giải khăn xanh buộc trên đầu không giữ được lọn tóc đang xòa qua gương mặt mộc, che đi một bên lông mày và con mắt, làm cho mặt càng lộ vẻ xinh đẹp đến độ thần bí, kiều diễm đến mức thần thoại.

"Sao? Sợ có độc hả?" Mụ chủ quán vừa cười vừa nói: "Chỗ này của tôi, cho dù có muốn giết các ông, tôi cũng không hạ độc làm hư đi mấy món ăn của mình đâu".

"Bà lao碌 cả ngày nay". Phương Cuồng Hoan mời mụ: "Xin mời bà cũng ngồi vào ăn một thể".

"Tôi đây hả...". Mụ chủ quán đang nhìn lão chủ quán hỏi ý.

Lão chủ quán chẳng có ý kiến gì.

Trước giờ lão vẫn nghe lời theo ý mụ vợ.

"Ăn luôn một thể đi", Tiết Kiếm đột mở miệng nói ra thành linh: "Tạ Báo Hoa".

"Ăn, ăn", mụ chủ quán vẻ mặt tươi tỉnh như không ngồi xuống, còn kêu hai thằng nhỏ tiểu bảo: "Chúng mày cũng lại đây ăn luôn đi..."

Nói xong lại quay qua Tiết Kiếm:

- Cái gì mà Hoa với không Hoa, cái ông này, chẳng nói chẳng rằng cả ngày, mở miệng ra là ong bướm!

Mụ cười ra vẻ làm dối:

- Nơi đây làm gì có hoa, nhất trượng hồng khai liễu đáo nguyệt quế, cúc hoa tạ liễu tự phù dung. (Một đám hồng nở xong bèn tới hoa quế, hoa cúc nở xong lại có phù dung).

Tiết Kiếm bỗng đứng mở miệng la lên ba tiếng Tạ Báo Hoa, Phương Cuồng Hoan và Châu Thiết Nhi đều chấn động trong lòng, nhưng rồi hiểu ngay Tiết Kiếm đang giở trò cũ, muốn nhân kẻ địch không

phòng bị thử thử cái người đang ở trước mặt.

Hiển nhiên, Tiết Kiếm có hơi đa lự chút đỉnh.

Có điều cái nhân vật Tạ Báo Hoa đó, chắc chắn cũng là một trong ba kẻ địch bọn họ sợ hãi nhất.

Tạ Báo Hoa là một người đàn bà.

Một người đàn bà danh tiếng vang động thiên hạ.

Bọn họ không nhận ra mặt mũi bà ta, bọn họ cũng chưa từng đắc tội với bà ta bao giờ.

Người Phương Cuồng Hoan đắc tội là Trương Ngao Gia, Trương lão gia tử.

Trương lão gia tử là Minh chủ của Báo Minh trong Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh. Dưới tay lão có ba nhân vật xuất chúng: một người là Nguyễn Mộng Địch, một người là Tạ Báo Hoa, còn người nữa, chính là Đoạn Kiếm tiên sinh Đoàn Đoạn. Ba người đó, hai người đầu là đệ tử môn hạ của lão, còn người thứ ba là sư đệ của lão.

Đệ tử xuất sắc dưới trướng của Trương Ngao Gia tự nhiên là rất nhiều, như Ma Phiền đại sư Ma Thái Hy là một người, nhưng ba người đó là những đối tượng mà những tay chủ trì đại cuộc trong hai mươi bảy phái của Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh đều muốn tranh giành cho được.

Bởi vì ba người này bất kể gia nhập vào một phái hệ nào, phái hệ đó thực lực và thanh thế sẽ tăng lên rất nhiều.

Dạo sau này, Phương Cuồng Hoan và đám huynh đệ Tiểu Mã Nghị của y chọc giận đến Trương Ngao Gia, cao thủ của Báo Minh bèn đổ hết từ sào huyệt ra, còn thêm bọn minh hữu của Báo Minh là Y Quan Bang nhất tề xuất động, dùng thủ đoạn nhanh như thiên lôi đánh không kịp bưng tai, đập bẹp dí hết ổ Mã Nghị Oa, một lũ Tiểu Mã

Nghị dưới tay Phương Cuồng Hoan đã bị nghiền nát như như những con kiến bị bóp nát giữa ngón tay người không một chút kháng cự. Chẳng qua, Tiểu Mã Nghị cùng đường cũng phản kích lại, làm Báo Minh cũng tổn thất không ít cao thủ, Y Quan Bang phải gia tăng đủ cả chính và phó bang chủ, mới có thể nghiền tan hết một đám châu chấu đứng chặn giữa bánh xe.

Có điều, Báo Minh và Y Quan Bang rốt cuộc cũng bắt chưa được Nghị Vương là Phương Cuồng Hoan, còn có bốn tay trợ thủ đắc lực bên người y: Tiết Kiếm, Châu Thiết Nhi, và Cố Hoàng Phi, Quách Động Động.

Báo Minh lúc đó còn chưa phái Tạ Báo Hoa, Mộng Dịch và Đoàn Đoạn ba "ly rượu" của Báo Minh ra.

Nhưng vì hơn nửa năm nay, người của Báo Minh và Y Quan Bang đều chưa trừ khử đi được Phương Cuồng Hoan, do đó, theo tin tức từ bồ câu do Cửu Xích Phi Tiên Quách Động Động gửi lại báo:

Trương Ngao Gia đã nổi cơn thịnh nộ, hạ quyết sát lệnh, sai nữ tướng Tạ Báo Hoa tìm giết bọn họ.

Từ lúc biết được cái tin đó rồi, bọn Phương Cuồng Hoan ba người không còn nghỉ ngơi cùng một lúc. Bọn họ phải có hai người canh gác, thì người kia mới dám nghỉ ngơi.

Bọn họ luôn lo trong bụng: mình còn được sống thêm bao nhiêu ngày nữa, còn được sống thêm mấy tiếng đồng hồ nữa?

Bọn họ chỉ biết sống ngày nào hay ngày đó, đỡ lúc nào hay lúc đó. ... Vả lại, tới cuối cùng rồi cũng không khỏi phải chết, chết dưới tay một nhân vật danh tiếng lẫy lừng như Tạ Báo Hoa, ít nhất cũng là một chuyện vinh dự.

Chỉ tiếc một điều, Tạ Báo Hoa là một người đàn bà.

Cỡ hạng hảo hán lẫn lộn giang hồ, kiếm vấy máu đào, chân đạp núi đao, trải qua bao nhiêu sóng gió ba đào như Phương Cuồng Hoan, Châu Thiết Nhi, Tiết Kiếm, dĩ nhiên là chẳng muốn chết dưới tay của một người đàn bà.

... Cho dù bà ta là một người đàn bà thế nào đi chăng nữa.

Bọn họ chạy tới một trấn nhỏ.

Cái trấn nhỏ này có tên là Tướng Quân.

Trong cái khách sạn ở một nơi xa xôi này, bọn họ đã ở lại được mười sáu ngày trời.

Nơi đây bọn họ đã hưởng được những ngày bình yên thật hiếm có sau mấy tháng trời qua.

Nhất là bà chủ quán kiều diễm xinh tươi này đã đối đãi bọn họ rất tử tế.

Chiếu cố rất tận tình.

Tận tình như một người trong gia đình.

Có điều, Châu Thiết Nhi, Tiết Kiếm và Phương Cuồng Hoan không vì thế mà lơ đãng đi tí nào.

Vì vậy mà Tiết Kiếm mới thử mụ chủ quán.

Nhưng mụ chủ quán không biết hắn đang nói gì.

Bọn họ đều ngấm ngấm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

... Không hiểu bọn họ nói gì, cũng còn hơn là hiểu.

"Sao?" Mụ chủ quán thấy ba người đang ngưng đũa lại, bèn lộ vẻ hiếu kỳ hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Cho dù đến lúc này, bọn họ vẫn còn chưa thấy rõ gương mặt của mụ chủ quán, có mấy sợi tóc dài, rủ qua một bên mặt bên trái của mụ, có lúc mụ cũng rất bỏ công ra vén nó qua một cái, có lúc không bỏ công

đầu dụi qua một bên, ống tay áo đưa lên, cổ tay thò ra mềm mại nhỏ bé thật dễ thương, có bỏ công ra hay không thì, mặt bên phải của mặt cũng lộ thoáng qua một nét phong tình, làm cho người ta không khỏi động tâm, động đến thấu cõi lòng.

Caiiii ghe đe beppp dí con reppp "Chẳng có gì". Phương Cuồng Hoan chỉ thản nhiên thốt: "Mấy con chó lớn chó bé gì phía ngoài đã ăn xong chưa?"

"Đã cho ăn từ lâu, " mặt chủ quán cười nụ đáp: "Không cho chúng nó ăn bây giờ đã quán quít một bên rồi".

Phương Cuồng Hoan húp một miếng canh, gật gật đầu, rồi lại gắp một miếng thịt, nhưng y không ăn ngay, còn để lại trong chén.

Tiết Kiềm bày đôi đĩa thành hình chữ "nhập" trên bàn.

Châu Thiết Nhi miệng thì hừ hừ một khúc ca, nói: "Tôi phải đi rửa tay đây", khệnh khạng đứng dậy, ra phía cửa sau.

Cửa sau đi thẳng ra tới nhà xí.

Châu Thiết Nhi đẩy cửa bước ra, vừa đi vừa cất tiếng ca thật hào sảng.

Tiếng ca bật ngang, bên ngoài có tiếng ủa mưa vọng lại.

"Ông ta uống nhiều quá chắc?" Mặt chủ quán lộ vẻ quan hoài hỏi:

"Ông ta không vui vẻ lắm phải không? Trước giờ tôi chưa hề thấy các ông vui vẻ lấy một lần".

"Chuyện gì mà đến nỗi phải vui vẻ?" Tiết Kiềm chau mày, hần chậm chậm đứng dậy, nhìn xuống cái ghế ngồi của mình: "Xui xẻo đến độ dưới ghế ngồi cũng có rận, rơi vào hoàn cảnh thế này còn gì mà vui cho nổi".

Y đang cầm cái ghế lên nhìn kỹ lưỡng, rồi nói:

- Quả thật có rận đây mà.

Phượng Cuồng Hoan cầm cái ống đựng đũa, nói tỉnh khô:

- Rận cắn người đó, sao không bóp nó chết quách cho rồi.

Tiết Kiềm thốt:

- Được!

Sau đó hấn bèn động thủ.

Không phải hấn động thủ để bóp chết con rận.

Mà là cầm nguyên cái ghế ném ra ngoài.

... Không lẽ hấn muốn ném cái ghế đi giết một con rận hay sao?!

Cái ghế vừa ném ra, trận đấu cũng lập tức bắt đầu.

Cái ghế đụng cái cửa gỗ bật tung ra, rồi bay luôn ra ngoài.

Hầu như trong cái tích tắc cái ghế đang ném ra đó, ít nhất có sáu mươi ba thứ ám khí đồng thời bắn trúng vào trong cái ghế nhỏ xíu đang bay. Trong sáu mươi ba thứ ám khí đó, ít nhất có bốn mươi một cách phóng ra không đồng một môn phái, không cùng một hình dạng, không cùng một danh xưng. Trong bốn mươi một thứ ám khí đó, lại có ba mươi một thứ có tẩm độc. Trong ba mươi một thứ ám khí tẩm độc, có mười lăm thứ chỉ cần chạm vào là chẳng cần phải có máu đã lấy mạng người như bỡn. Vậy mà trong đó còn có tám loại tẩm độc có thể giết được luôn cả một con voi và ba con cạp.

May mà cái ghế đó chỉ là một cái ghế.

... Nếu không thì nó chỉ thế thôi đã chết đi mất ba trăm hai mươi bốn lần, lấy cái tốc độ như tích tắc đó ra đầu thai từ kiếp này qua kiếp khác, cũng phải mất cả bữa ăn mới chết xong hết một kiếp vận.

Cái ghế vừa bay ra ngoài, người của Tiết Kiềm cũng bay luôn ra.

Người hấn lúc tung ra đã không còn là một con người.

Mà là một đường kiếm quang.

Hắn vừa ra đến ngoài cửa, ngoài cửa đã vọng vào tiếng người gào thét, và những tiếng động do kiếm bén chặt vào xương cắt vào thịt gây ra.

Cuối cùng chỉ còn lại tiếng gió kiếm.

Gió kiếm mãnh liệt tinh nhuệ.

Tiết Kiếm vừa bay ra ngoài, Phương Cuồng Hoan cũng đã nhảy vọt đến bên cửa, rút thanh đao sau lưng ra.

Thanh đao của y thể nào cũng trong giây phút chính xác nhất, đâm thấu qua bức tường ra phía ngoài, không những vậy, thể nào cũng đâm trúng vào cái gì đó, đổi lại một tiếng hét thảm rồi ngưng bật.

Còn có một người, từ ngoài cửa lùi ngược vào.

Gã vừa vào nhà là gặp ngay thanh đao của Phương Cuồng Hoan.

Gã vừa vào nhà là đã mất đi mạng sống.

Còn có người muốn nhảy lên từ song cửa vào.

Gã cũng gặp phải thanh đao trên tay Phương Cuồng Hoan.

Thanh đao của Phương Cuồng Hoan Đao quang của Cuồng Hoan.

Do đó gã vừa nhảy vào là cả đời chẳng còn ra khỏi được nơi đó.

Cửa bị đẩy tung ra, Tiết Kiếm vẻ mặt lạnh lùng bước trở vào.

Hắn ra đó một mình, hắn đi vào hai người.

Châu Thiết Nhi đi theo sau lưng hắn.

"Mấy tên?"

"Tám tên". Tiết Kiếm đáp: "Tôi giết tám người".

"Tôi chặn đường rút lui của chúng nó", Châu Thiết Nhi phẫn khởi nói:

"Tôi giết ba tên trong bọn", y giương mười ngón tay ra, "vừa mưa, vừa giết người, thật là chuyện đã ngứa".

Phương Cuồng Hoan trầm trọng:

- Lần này bọn chúng đến cũng không ít người. Hạc Lập Sương Điền Trúc Diệp Tam và Hồ Hành Tuyết Địa Mai Hoa Ngũ cũng đều đến.

Tiết Kiếm trầm giọng:

- Trúc Diệp Tam bị tôi giết rồi, Mai Hoa Ngũ chắc là lui vào trong khách sạn rồi bị chết dưới đao của anh.

"Sao?" Phương Cuồng Hoan chợt phát giác ra cánh tay phải của Tiết Kiếm đang thấm máu.

... Công thế của phe địch càng lúc càng mãnh liệt.

... Phe địch càng lúc càng không dễ dàng gì đối phó.

"Chú bị thương rồi," Phương Cuồng Hoan nói: "Đi đắp thuốc vào trước đã".

"Không, ăn cơm xong rồi hãy tính", Tiết Kiếm cương quyết nói: "Cũng chẳng biết có bữa cơm tới nữa không".

"Uổng chúng mình một thời anh hùng", Phương Cuồng Hoan thở dài: "Hôm nay ngay cả một bữa ăn cũng không được có một bữa cho ngon".

"Chỗ này chắc ở lâu không được nữa rồi", Châu Thiết Nhi nói: "Tôi xem, chi bằng...".

Phương Cuồng Hoan bỗng dừng hét lên một tiếng:

- Cẩn thận...

Y còn chưa hét xong tiếng đó, kẻ địch đã tấn công vào tới nơi.

Công thế lần này còn dữ dội hơn lần trước rất xa.

Người cũng nhiều hơn.

Tiết Kiếm chưa xoay người lại, đã làm kẻ địch thụ thương, hắn chưa rút kiếm ra là đã giết người.

Hắn rút kiếm ra rồi, lại càng khỏi phải nói.

Hai tên tiểu bảo bỗng dừng rút đao trong người ra, chém tới sau lưng

Phương Cuồng Hoan.

Có điều Châu Thiết Nhi đã sớm lưu ý tới bọn chúng.

Hai bàn tay của gã như hai gọng kềm.

Mười ngón tay như sắt thép.

Bình khí chỉ có thể đâm chém vào thân xác kẻ địch, hai bàn tay sắt đó còn có thể làm tan nát ý chí của kẻ thù.

Hai gã "tiểu bảo" lập tức bị "tan nát" ngay ra đó.

Đôi bàn tay của Châu Thiết Nhi, sức giết người còn hơn cả thứ vũ khí gì trên đời này.

Có điều, gã cũng bị "tan nát".

Bị tan nát bởi một thứ vũ khí.

Một lưỡi búa.

Một lưỡi búa không có cán.

Búa, không có cán.

Một lưỡi búa nặng nề, được một người nhỏ thó nhanh nhẹn sử dụng.

Chính là Phong Ngưu Nộ Phủ.

Châu Thiết Nhi địch không lại, chỉ còn nước thoái lui.

Thanh Độc Chước Giang Tuyết Dao của Phương Cuồng Hoan và thanh Điều Minh Sơn U Kiếm của Tiết Kiếm lập tức dánh ngay lấy lưỡi búa cuồng nộ đó.

Châu Thiết Nhi cũng chẳng rảnh rồi.

Ngoại Tam Đường Đường chủ của Báo Minh là Phong Ngưu Nộ Phủ Yên Phật Lâm đã tới thì Nội Tam Đường Đường chủ Tiêu Phật Trang tự nhiên là không xa đâu lắm.

Tiểu Ngưu Dao chỉ là một thanh đao mỏng dánh như tờ giấy.

Đấy mới chính là chỗ đáng sợ của Tiểu Ngưu đao pháp.

... Nghe nói, người bị Tiểu Ngưu Dao Tiêu Phật Trang giết chết, cảm

giác rất khoan khoái, bên tai còn nghe như có tiếng tiên nhạc, trước mắt còn xuất hiện tiên cảnh, người chết còn vẫn chưa biết mình đã chết đến nơi, vẫn còn cứ ngỡ mình sắp đắc đạo thành tiên.

Châu Thiết Nhi cũng xem bị "thành tiên".

Kẻ địch đột nhiên hiện ra, như từ trên trời rớt xuống.

Tiết Kiếm, Phương Cuồng Hoan, Châu Thiết Nhi đều bị cao thủ giữ hết chân tay, những kẻ địch còn lại, có người thì bao vây họ, có người thì đứng canh giữ trước cửa lớn, có hai người nhảy vọt lại, chân thì đá văng lão chủ quán ra, thò tay ra kéo vạt áo của mụ chủ quán.

"Cô nhỏ này xinh quá...". Gã hung đồ đó nhe răng cười: "Cô đừng sợ, ta chỉ...".

Bỗng dưng, mấy ngón tay của gã chẳng còn thấy đâu.

Bị một đao tước rớt xuống.

Thanh đao của Phương Cuồng Hoan.

Phương Cuồng Hoan trong lúc bận rộn, cũng chém cho gã hung đồ thụ thương, có điều y cũng trúng phải một mũi thương, trên vai thấm đầy máu tươi.

Mụ chủ quán la lên kinh hãi, lưỡi đao bén ngót ánh lên gương mặt mụ ta.

Phương Cuồng Hoan xông về phía trước, kết liễu thêm một kẻ địch nữa.

Tiết Kiếm mắng lên giận dữ:

- Đừng lo cho họ nữa, đối phó kẻ địch yếu khản!

Phương Cuồng Hoan một mặt ráng sức cầm cự, một mặt hét lên:

- Không được!

Tiết Kiếm tận lực đối phó với lưỡi búa cuồng nộ của Yến Phật Lâm,

vừa la lớn lên:

"Lúc chúng nó lại, mấy con chó phía ngoài chẳng có con nào sủa, nhất định cả lũ đều đồng đảng với nhau, anh đừng có bị lừa.

Phượng Cuồng Hoan tận sức ứng phó công thế như thủy triều của kẻ địch, vừa hét:

- Ta chẳng thể thấy chết mà không cứu...

Y vừa mở miệng nói ra câu đó, bèn sực nhớ lại chuyện mình làm bữa đó bên cạnh con rạch lạnh giá.

Chuyện đó đã làm cho y suốt ngày phải kinh hoàng chạy trốn, không lúc nào ngồi yên được một chỗ.

Chuyện đó đã làm cho bọn huynh đệ của y đều sa vào kiếp vận xấu số.

Có điều, chuyện đó y không hề làm sai tí nào...

... Vấn đề là: một chuyện sai lầm không làm sai, có thể làm lại một lần nữa không?

Mỗi người một vết thương

Tiết Kiềm hiển nhiên cũng nghĩ đến cùng một chuyện đó.

"Anh còn chưa rước đủ lấy họa sao?" Hấn la lên, người đã lãnh phải một búa, y bị một vết thương, công thế ngược lại càng lúc càng hung mãnh cấp thiết.

Mụ chủ quán lại bị hai tên hung đồ chụp lấy.

Phượng Cuồng Hoan nhất thời không biết mình phải cứu Tiết Kiềm hay cứu mụ chủ quán trước.

Chính ngay lúc đó, có tiếng rú lên thảm thiết.

Bàn tay của Châu Thiết Nhi đã bị Tiểu Ngưu Đao chém rớt xuống đất.

Bất quá, Châu Thiết Nhi cũng đã một quyền đâm vỡ nát đầu của Tiêu Phật Trang.

Châu Thiết Nhi cả người như một cục máu tươi, in hệt như một con hổ bị điên cuồng lên, xông xáo ra một con đường máu.

Phương Cuồng Hoan chợt thấy bạn thân bị trọng thương, đấu chí chợt càng lên cao.

Cục diện càng nguy hiểm, hình thế càng ác liệt, càng kích phát đấu chí trong người Phương Cuồng Hoan.

Thanh đao trong tay của y, đao ảnh bỗng sáng rực lên.

Ánh đao tùy theo đấu chí của y, bỗng dạt ra thêm một khoảng.

Gương mặt của y hoàn toàn trắng nhợt.

Như hệt tuyết.

Ánh đao thì biến thành đỏ như máu.

Thiên đỏ.

Thanh đao bỗng dưng vỡ tan ra.

Vỡ thành ra hàng ngàn hàng vạn mảnh.

Chỉ trong thoáng chốc, ít nhất cũng có bốn tên trong phe địch lập tức mất mạng, ba tên bị trọng thương, còn hai tên nữa cũng bị thương, còn lại bảy tên chỉ còn nước mau mau thoái lui.

Phương Cuồng Hoan vươn người ra bảo vệ trước mặt mục chủ quán.

Cái chiêu Đao Hoa đánh ra rồi, y chẳng có cách gì khống chế nổi nó, rốt cuộc là đánh vào mình lẫn kẻ địch.

Y cũng bị mảnh đao táng vào, thân thể cũng đầm đìa máu.

Sau đó, y rút cây đao ở eo lưng ra.

Thanh đao vừa dài vừa nhỏ đó, bề ngang chỉ ước chừng một ngón tay, vung lên trước gió bèn dài thêm ra gấp bội, càng đánh càng dài ra, dài như cái cần câu cá vậy: đây mới là món Độc Chước Giang

Tuyệt Dao của y.

Thanh kiếm của Tiết Kiếm, cũng đánh ra thành Kiếm Hỏa.

Thanh kiếm của y bản chất của nó vốn rất mềm, bây giờ vừa vung vừa xoay, mũi kiếm đụng vào sóng kiếm, cán kiếm cạ vào lưỡi kiếm, phát ra những đóm lửa.

Không những vậy còn phát ra tiếng rít.

... Cái tiếng rít như chim kêu trên ngàn.

Kiếm Hỏa của Tiết Kiếm và Dao Hoa của Phương Cuồng Hoan, vốn là hai món đao kiếm tuyệt chiêu.

Yến Phật Lâm mắt thấy không cách gì thắng nổi nữa, chỉ còn có nước thoái lui.

Như con yến bay ra khỏi rừng.

Thân pháp của gã linh động, tung người lên.

Có điều, lúc gã bốc người lên không, gã liền phát hiện ra, cặp chân của mình không hề theo mình bay lên.

Bởi vì chân của y đã bị chặt đứt ra đó.

Bị một thanh đao hầu như vô hình chặt mất.

Người gã vừa rơi xuống đất, bèn trúng phải một mũi kiếm.

Rõ ràng là gã đã dùng lưỡi búa lớn chặn thanh kiếm đó, nhưng thanh kiếm đó đã xoay vòng lại đâm vào người gã.

Gã bị một thanh nhuyễn kiếm hầu như không thể nào chặn được đâm chết.

Yến Phật Lâm vừa chết, tám chín tên còn lại chỉ còn đường chạy thực mạng.

... Khi mà giết không được kẻ địch rồi, yêu cầu tối thiểu nhất là phải bảo tồn tính mạng của chính mình.

Châu Thiết Nhi, Tiết Kiếm, Phương Cuồng Hoan không hề đuổi theo.

Bởi vì bọn họ người nào cũng đều đã thụ thương.

Thương tích không nhẹ tí nào.

Ba người đang đứng thờ hốt hển.

Sau đó, Phương Cuồng Hoan rời mù chủ quán, bước lại bằng bó vết thương cho Châu Thiết Nhi.

Tiết Kiềm thở nhẹ ra một hơi, cầm kiếm đứng dậy, bước lại chỗ mù chủ quán.

Phương Cuồng Hoan lộ vẻ cảnh giác:

- Gì đó?

Tiết Kiềm thốt:

- Tôi phải giết mù ta.

Phương Cuồng Hoan giật nảy mình lên:

- Tại sao?

Tiết Kiềm đáp:

- Cho dù mù ta không cùng một bọn với lũ kia đi, mù cũng không thoát được tay chúng nó, chúng nó nhất định là không tha cho mù, lọt vào tay chúng nó, không bằng để tôi giết mù ta quách.

"Không được". Phương Cuồng Hoan thốt.

-... Thế thì anh tính sao với mù ta?

"...". Phương Cuồng Hoan trầm ngâm, cuối cùng cương quyết nói:

"Cùng lắm là đem mù ta theo".

"Anh!" Tiết Kiềm nhin không muốn nổi: "Cái tính của anh thiệt là! Một quá!"

- Làm sao đi nữa cũng không giết người vô can.

- Được, anh...

"Đừng cãi nhau nữa, nơi này ở không được nữa rồi", Châu Thiết Nhi ráng gượng giọng: "Mau đi thôi".

"Đi không được đâu". Bỗng nghe có tiếng người nói, giọng thật ôn hòa.

Sau đó có người "trở vào".

Trở thụt lùi vào.

Có tám người trở thụt lùi vào.

Đều là người chết.

... Người chết không phải bị một lỗ hồng trên thái dương, thì cũng một lỗ hồng ở cổ họng.

Người xuất thủ đánh vào chỗ yếu hại của họ, lập tức thu tay lại, do đó, ngay cả máu không kịp chảy ra một giọt.

Mỗi người một vết thương.

Mỗi vết thương chỉ vừa đủ cho bọn họ tắt thở.

Lập tức tắt thở.

Đợt tấn công thứ ba đã đến.

Mỗi lúc càng nhanh hơn.

Mỗi lúc càng mãnh liệt hơn.

Bọn Phương Cuồng Hoan hầu như đã hoàn toàn tuyệt vọng.

... Không phải là không tìm cách phản đấu, mà là không có hy vọng gì làm chuyện đó.

Bởi vì, bọn họ đã biết, người mới đến là ai.

Nhất Châm Kiến Huyết, Nhất Kích Tắt Sát.

... Chính- phó chủ môn của Y Quan Bang: Chung Cầm và Chung Thụ, đều đã đến.

Hai người thật hòa khí.

Bất kể bọn họ muốn ra vẻ hòa khí thế nào, đều không làm sao lộ ra được vẻ nào là hòa khí, đây không phải chỉ là vì lúc này không phải là lúc hòa khí, chủ yếu là gương mặt của hai người, một thì da mặt

sần sùi, một thì tướng mạo hung dữ, đều không phải là những nhân vật hòa khí cho được.

Có điều, bọn họ lại cứ làm ra cái vẻ mặt hòa nhan duyệt sắc hòa khí sinh tài.

"Không thể nào chấp nhận chuyện thua chạy". Chung Cầm vẻ mặt đầy hòa khí nói:

"Làm bại hoại môn phong hết".

"Vì vậy phải giết hết cả". Chung Thụ ra vẻ dễ dãi thốt: "Các người xem có nên vậy không?".

Đương nhiên, bọn họ chẳng cần phải hỏi.

Bởi vì đã làm đầu đó rồi.

Người cũng đã chết hết.

... Bọn họ giết người "cùng phe" mà còn nhanh chóng gọn ghẽ như vậy, huống hồ gì giết kẻ địch!

Chung Cầm hỏi Chung Thụ:

- Chú nói có nên không?

Chung Thụ hỏi lại Chung Cầm:

- Có gì là không nên?

Hai người sửa sang lại áo mũ, ra vẻ lễ phép rồi cười với nhau.

Phương Cuồng Hoan hét lên một tiếng:

- Các người đi mau thôi!

Thanh đao mỏng dính vung lên, một nhát chém tới một lượt vào

Chung Cầm và Chung Thụ hai người.

Nhát đao vừa chém ra, địch thủ còn đang ở trước mắt.

Đao chém ra rồi, người vẫn còn y nguyên nơi đó.

Mắt thấy đao sắp chém trúng vào rồi, hai người bỗng dưng không thấy đâu nữa.

Sau đó y bèn nghe có hai tiếng nghen ngào "bốc bốc" vang lên.
Y quay phắt người lại, bèn thấy một cảnh tượng kinh tâm động
phách.

Chung Cầm đã bẻ gãy cổ của Tiết Kiếm.

Chung Thụ thì bẻ gãy lưng của Châu Thiết Nhi.

Hai người vẫn còn chưa chết đi.

... Chưa chết, nhưng đau đớn không chết còn thống khổ hơn là chết
ngay đó.

Chung Cầm và Chung Thụ xem ra có vẻ thỏa ý lắm.

Cũng như cái vẽ bọn họ đã hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật gì
đó.

Chỉ mỗi một điều không vừa ý là đại khái đôi bàn tay của bọn họ có
hơi bị dơ đi một chút.

... Bởi vì trên người của Tiết Kiếm và Châu Thiết Nhi đều ướt đẫm
máu tươi, Chung Cầm và Chung Thụ không khỏi bị máu dính vào
bàn tay mình.

Phương Cuồng Hoan hít vào một hơi dài lạnh lẽo.

Y đã thấy ánh mắt hai người huynh đệ của mình.

Ánh mắt trong đó không có thống khổ.

Mà là bi ai.

Phương Cuồng Hoan hét lên một tiếng như sấm nổ, y vung đao ra.

Một nhát đao chém tới hai người.

... Chẳng qua, không phải là Chung Cầm Chung Thụ hai người.

Mà là hai người huynh đệ trung thành của y.

Nhát đao đó của y đã giết Châu Thiết Nhi và Tiết Kiếm.

... Giết mất hai người thủ túc luôn luôn đi kề bên mình, lúc này y
đang cảm thấy gì trong lòng?

Phượng Cuồng Hoan đánh ra lần thứ hai, không phải tấn công về bọn họ, mà là giết trước đi Châu, Tiết hai người, không khỏi làm cho anh em họ Chung kinh ngạc cả lên.

Gương mặt của Chung Cầm không khỏi lộ vẻ tán tưng:

- Tốt, trước sau bọn họ cũng sống không nổi, người giúp bọn họ đỡ đau đớn đi một chút Ánh mắt của Chung Thụ cũng lộ vẻ phòng bị ra mặt:

- Chỉ tiếc là, bọn họ không chịu đau khổ thì người đành phải thế vào chịu đau khổ thêm chút nữa.

Phượng Cuồng Hoan không trả lời.

Y đưa ngang thanh đao, gương mặt đầy vẻ không xem sống chết vào đâu.

"Người đừng có tự tận". Chung Cầm ra vẻ khuyên nhủ nói: "Chúng ta bắt được người, Trương Ngao Gia nhất định sẽ thích thú vô cùng, Báo Minh liên hiệp với Y Quan Bang đại cuộc sẽ rất ổn định... Ai làm cho người to gan đi giết con trai độc nhất của Báo Minh Minh chủ Trương Ngao Gia nhỉ!"

Chung Cầm Chung Thụ nhìn nhau cười một tiếng, mỗi người tự rút trong người ra một cây kim dài.

Một cây bằng vàng.

Một cây bằng bạc.

Có điều, chính ngay lúc đó, bỗng có giọng trong trẻo của một người đàn bà vang lên:

- Chờ một chút.

Tiếp theo đó, anh em họ Chung bèn quay phắt người lại.

Lúc bọn họ quay lại, hai cây kim đã đan thành một màn lưới dày đặc... Toàn thân trên dưới đều được bao bọc bởi một luồng kinh khí

phát ra từ mũi kim.

Có điều chẳng có tí công dụng gì.

Trong màn kinh khí, vẫn cứ nở ra hoa.

Hoa máu.

... "Hoa" nở ra trước ngực của Chung Cầm!

Đunnnng phaiiii tịch mịch phaiiii keuuu lennn sung sươnnn g Chung Cầm hét lớn lên một tiếng.

... Chẳng phải vì đau đớn, mà là vì kinh khủng.

Một người bị trước ngực có thêm một lỗ hồng: một lỗ hồng máu me, không biết y sẽ cảm thấy ra sao?

Chung Thụ cũng kinh khủng không kém gì, chỉ vào mặt mụn chủ quán, run giọng:

- Người...!

Vẻ mặt của mụn chủ quán, hoàn toàn biến hẳn đi.

Mụn từ trong bóng tối thông thả bước ra.

Hai gò má trắng như tuyết của mụn, ẩn hiện lên một màu hồng như lửa.

Chung Thụ giận dữ:

- Tạ Báo Hoa, người dám hạ độc thủ vào bọn ta sao?

Mụn chủ quán vừa nói chuyện vừa cười, nhưng vẻ mặt của mụn thì lạnh lùng như băng giá, lời nói của mụn cũng như mũi tên độc địa, bay cắm vào chỗ yếu hại của kẻ địch:

- Muốn bắt Phương Cuồng Hoan để giết đi, đó là chuyện của bọn Báo Minh chúng ta, muốn thanh lý môn hộ, cũng là chuyện của bọn Báo Minh chúng ta, chẳng cần đến hai vị phải nhúng tay vào.

Mụn còn thò tay ra vén lấy mái tóc một cái, cánh tay trắng ngần như

trong truyền kỳ của mụ, mái tóc mây hơi rối loạn tựa như vừa qua một cơn mộng mê ly tuyệt vời, ai nhìn thấy cũng đều bất chấp hậu quả.

Chung Thụ cười thầm nói:

-... thôi xong rồi, cho là anh em chúng ta hò đồ, đi bao đồng chuyện thiên hạ.

Chung Cầm bỗng rống lên một tiếng lớn.

Hắn chồm lại Tạ Báo Hoa.

Một người máu.

Còn có cây kim.

Nhưng Chung Thụ lúc đó lại làm một chuyện.

Gã tung người lên, lướt ra xa hơn một trượng, người vừa hạ xuống lại tung lên, chân không chấm đất, đã ra ngoài mấy trượng: bởi vì gã biết, nếu Tạ Báo Hoa đã xuất thủ rồi, cô ta sẽ chẳng để cho ai còn sống sót.

Mà gã thì cũng giống hệt như bất kỳ ai: muốn sống sót.

... Muốn sống sót thì phải chạy thực mạng.

Chung Thụ nhắm mắt chạy thực mạng, để mặc cho anh mình ở đó.

Chung Cầm không kể sống chết đánh ra, công thế vô cùng hung bạo.

Cây kim đánh ra rít lên, người thì gầm lên giận dữ.

Tạ Báo Hoa chỉ nhẹ nhàng né qua, vớt thanh kiếm trên mặt đất lên.

Thanh kiếm của Tiết Kiếm.

Chung Cầm đánh cú đó hụt hẫng, té sóng soài ra mặt đất, không còn dậy nổi.

Sau đó, Phương Cuồng Hoan bèn thấy thanh kiếm trong tay của Tạ Báo Hoa bỗng nhiên loé lên sáng rực.

Phương Cuồng Hoan ở chung với Tiết Kiếm lâu năm, tự nhiên y biết

thanh kiếm mà Tiết Kiếm sử dụng rất danh tiếng, có điều, y chưa hề thấy qua, thanh kiếm đó, lưỡi kiếm lại có lúc loé rực lạ kỳ như vậy.

Tạ Báo Hoa hứng hờ nhặt thanh kiếm lên, thanh kiếm bèn sáng rực. Cô ta thuận tay dùng hai ngón tay bẻ một cái, lấy từ trong vùng ánh sáng rực rỡ đó ra một đoạn kiếm.

Sau đó cô ta tùy tiện búng nó ra.

Tia sáng đó biến thành ra thực chất, soẹt một cái đuổi theo ra mười mấy trượng, đâm phập vào Chung Thụ đang chạy như giông như gió kia, rồi lại phập lên tiếng nữa, xuyên ra trước ngực, bay tuốt đầu vào trong bóng tối mờ ảo xa thật xa.

Mọi thứ bỗng yên tĩnh trở lại.

Không phải là không có người.

Mà đều toàn là người chết.

Người sống chỉ còn hai người.

Phượng Cuồng Hoan còn đang sống đó.

Còn người kia, dĩ nhiên chính là Tạ Báo Hoa.

"Cặp cầm thú đó đều chết cả rồi". Tạ Báo Hoa nở một nụ cười tươi như hoa: "Cũng tới đến nơi rồi".

Cái lối thấp đèn của Tạ Báo Hoa trông thật đẹp mắt.

Đẹp như một cơn mộng cổ điển.

Ánh đèn chiếu lên gò má và cái cằm của cô, nhu hòa đến mức mỗi một phân da thịt như đang bật lên tiếng hô khẽ.

Hồng nhan đàn chỉ lão, có điều phong tư dưới ánh đèn đã thành ra kinh điển, thành ra tuyệt đại.

Trong một đêm khuya ở một nơi quê mùa như thế này, Phượng Cuồng Hoan một mình đối diện với một người đàn bà danh tiếng địa vị quyền thế trong giang hồ, lại còn có thêm một đám xác chết ngổ

ngang trên mặt đất, không biết trong lòng y đang nghĩ gì nghĩ?

Huỳnh đệ thủ túc của y đã chết cả, y đang có cảm xúc gì?

- Tại sao phải cần thắp đèn?

"Đèn sáng đẹp lắm". Cô nương mày vừa cười vừa nói: "Lửa cũng rất đẹp, anh không thấy vậy sao?"

"Huống gì, người chết rồi, hồn mò mẫm trong bóng tối không thấy đường ra". Tạ

Báo Hoa cười lên như hoa đèn ỏ định ở đó: "Tôi thắp đèn lên cho bọn họ thấy đường đi".

- Tại sao cô muốn cứu tôi?

- Tôi? Tôi có tính cứu anh đâu.

- Thế thì cô động thủ đi thôi.

"Giết anh đấy hả?" Tạ Báo Hoa cúi đầu xuống rồi bật cười, nụ cười thật rực rỡ nồn nà.

Phương Cuồng Hoan thở dài một tiếng lớn:

- Uống thay cho ta Phương Cuồng Hoan tung hoành nửa đời...

"Họ Phương nhà anh thì sao?" Tạ Báo Hoa nghiêm mặt hỏi: "Có ngon thì chẳng tối ngày cứ nói: uống cho ta cả một đời nửa đời!"

Tạ Báo Hoa lời ăn tiếng nói hùng hực chẳng có tí gì là nể mặt nể mày:

- Thứ nhất, anh là thứ gì! Thứ nhì, anh đã có kinh nghiệm gì! Thứ ba, anh nghĩ vậy là đã sống được đủ hết đời rồi đấy sao? Làm một tay hảo hán thì đừng ở đó mà thở dài than vắn! Người ta cảm thấy tịch mịch là phải kêu lên sung sướng, lúc không được như ý thì phải la lên khoái lắm! Chuyện đó anh còn chưa hiểu, nói gì đến chuyện học người khác làm anh hùng!

Phương Cuồng Hoan ngó mặt ra nhìn cô.

"Đèn thắp lên lúc nào, phải xem mình cảm thấy tối lúc nào. Bất kể lúc nào, anh ra khỏi giường là coi như trời đã sáng". Gương mặt của Tạ Báo Hoa hình như có mặt trời mặt trăng đang lên cao sáng rực: "Còn chưa chết, còn chưa được thở ra. Nếu đã chết rồi, còn thở ra làm gì!"

- Cô không giết tôi?

- Giết anh thì có gì hay ho?

- Cô cứu tôi?

Tạ Báo Hoa cười phì một tiếng.

"Hử, thật không ngờ...". Phương Cuồng Hoan muốn nói lại câu miệng, muốn ngừng lại mở miệng ra: "Tôi lại được cô cứu...".

"Ý anh muốn nói là: uống cho ta Phương Cuồng Hoan một tấm thân nam nhi sắt đá sáu thước này, lại bị một thứ nữ lưu trong giới hắc đạo là Tạ Báo Hoa cứu cho, có phải không? Đồ hủ lậu!" Tạ Báo Hoa trong bóng đêm, tựa như một đóa hoa nằm trong bóng tối mất hết nhan sắc, có điều cô ở dưới ánh đèn, lại đẹp đến mức khó mà quên được.

Phương Cuồng Hoan tự dưng liên tưởng đến cái đêm mưa gió đó, y và tấm thân ấm áp của cô, y và cơn mộng tuyệt vời của cô, còn có hơi thở nhẹ của cô: "Nói cho anh biết, không phải tôi vì cái đêm hôm đó mà cứu anh đâu, cũng chẳng tiếc gì anh chết đi mà phải cứu...".

Cô u oán nói tiếp:

-... Tôi chẳng phải là người đàn bà tốt đẹp gì, nhưng tôi cũng chẳng hận đàn bà đụng ai cũng vơ vào.

- Nhưng tại sao cô lại cứu tôi?

"Bởi vì anh giết con trai độc nhất của Trương Ngao Gia là Trương Thích Thân". Về mặt của Tạ Báo Hoa như vừa uống cạn một ly rượu mạnh: "Giết được lắm!"

- Cô... cô có thù hận gì với Trương Thích Thân?

"Chẳng có gì cả". Tạ Báo Hoa bật cười: "Tôi là thủ hạ thân tín của phụ thân hấn, hấn làm gì dám gây thù với tôi".

- Cô có... có thân thuộc gì với người đàn bà bị y lăng nhục?

"Cũng không". Tạ Báo Hoa nói chận lại: "Lúc anh giết Trương Thích Thân chỗ khe suối đó, hấn đang hăm hiếp con gái dân làng. Lại có thêm một người con gái nữa bị hại.

Tôi cũng đang muốn giết hấn, nhưng cũng kẹt phụ thân hấn, hậu quả nặng nề lắm, hạ thủ không được, anh biết rõ ràng Trương Thích Thân là con trai của Trương Ngao Gia, mà còn dám giết, do đó, tôi cảm thấy anh làm được một chuyện tốt... Vì vậy mà chẳng thể để anh vì chuyện đó mà phải trả cái giá bằng tính mạng của mình...".

Cô nói tiếp bằng giọng quả quyết:

- Do đó hôm nay tôi cứu anh, chính là vì không muốn để cho chuyện không công bình xảy ra.

Phượng Cuồng Hoan thình lình ngẩng phát đầu lên.

Tạ Báo Hoa cười duyên dáng, ánh mắt không hề trốn ánh mắt của y.

-... Cô chỉ có vì chuyện đó thôi sao?

- Còn nữa, tôi đã từng bị thất thân vì Trương Ngao Gia, tôi hận Báo Minh vô cùng; chẳng qua, tôi là người đàn bà, bản lãnh giỏi nhất của đàn bà là nhẫn nại được. Đã lỡ nhẫn nại rồi là thành luôn thói quen, cũng chẳng có gì là thói quen với không thói quen, nhẫn nại với không nhẫn nại.

-... Không có gì khác nữa?

- Anh còn muốn có gì nữa?

"Cái tôi hôm đó...". Phượng Cuồng Hoan đang khích động cả người đứng dậy, khích động đến độ cả ánh lửa cũng chao qua, kêu lên

những tiếng lộp bộp: "Không lẽ... không lẽ cô... chỉ có...!"

"Còn nữa... không chừng...". vẻ mặt của Tạ Báo Hoa rất cuộc cũng đổi thành ra có chút gì kinh hoảng đượm đầy ôn nhu: "Không chừng", cô cười về mặt mỗi: "Si tình là cái chuyện ngoài dự liệu mà bực mình hử".

Phượng Cuồng Hoan không nhin nổi chụp lấy bàn tay cô.

Cái bàn tay thò ra khỏi ống tay áo, trắng muốt như một đóa hoa sen trong bóng tối thăm thẳm.

Y nhớ lại cái đêm đó... Cái đêm mưa rơi lâm râm...

Nửa đêm không tối tí nào.

Cái đêm mưa xuống lâm râm.

Tiết Kiềm ngủ mất, Châu Thiết Nhi uống rượu say mất bảy phần, đang dọn dẹp sau nhà, Phượng Cuồng Hoan đang rót rượu một mình mình ngồi uống dưới lầu, đuốc lửa lập loè, cửa mở hé ra, gió luồn vào đem theo mưa bụi...

Đây là "mụ chủ quán".

Ánh mắt mụ ta sáng rực điểm lệ, còn đượm chút gì vẻ gấp rút sợ hãi sao đó, cũng như mưa gió không có lấy một nguyên do gì...

Mụ cầm trong tay một hộp vuông vắn bao lại bằng tấm vải đã cũ kỹ.

Cửa không đóng lại chặt ngay liền lúc đó, đợi đến lúc đóng lại rồi, cây đuốc đã bị gió thổi tắt.

Mụ muốn quay lại đóng cửa, y cũng đang đi lại giúp mụ đóng cửa, chính cái lúc cây đuốc bị gió thổi tắt ngay đó, y đã đứng ngay bên cạnh mụ, người thấy được mùi thơm trên mái tóc mụ.

Không biết làm sao trong lúc quay người lại, người mụ đã dính sát lại với người y.

Y nghe được tim mụ đang đập, dĩ nhiên là mụ ta cũng nghe được tim

y đang đập.

... Cái mùi thơm làm người ta muốn điên cuồng lên đó.

Lúc y cởi áo mũ ra, trái tim y đập như muốn nhảy ra khỏi miệng, lúc y hôn lên môi mũ ta, nghe cái tiếng “a” lên đó, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sau đó rồi chẳng còn biết là tim ai đập, tiếng ai thở nữa.

Chỉ là cái đêm gió nhiều mưa nhiều mộng nhiều đó, làm người ta nhớ mãi mòn một trong ký ức, càng rõ ràng như cầm dao chém đứt cành cây, cái mùi thơm thoang thoảng còn sót lại...

Tỉnh lại rồi, mùi thơm còn đâu trong tóc trong người trong áo quần!

... Người ta thì đã không còn đó.

Bởi vì còn có dư hương, do đó mà không phải là mộng.

Lúc y gặp lại mũ ta lần nữa, mũ đang ở trước bếp lửa, một bên lò, đâu đó nơi phòng chứa củi, vẫn là mũ chủ quán mặc cái áo xanh, cái váy quần.

... Có điều, cái đêm chậm chậm đậm đặc đó, đích xác là cái mùi thơm từ người mũ ra.

Đây cũng chính là điều Phương Cuồng Hoan đang muốn hỏi trong lòng.

"Bởi vì tôi muốn giết anh". Tạ Báo Hoa nói: "Tôi phụng mạng đợi anh ở đây, đợi anh đến đây để giết".

Phương Cuồng Hoan lạnh cả tóc gáy.

"Anh biết tại sao tôi không nghĩ cách cứu mấy người huynh đệ của anh không?"

Phương Cuồng Hoan thấy gò má cô đang ửng hồng lên thật mê hồn:

"Bởi vì tôi chẳng hề muốn cứu bọn họ".

"Chỉ có anh với tôi chạy trốn, mặc may còn sống thoát được, thêm

vào người khác, chẳng thể nào thoát khỏi". Cô lại hỏi: "Anh còn nhớ tối hôm đó, tay tôi còn xách một túi đồ?"

Phượng Cuồng Hoan gật đầu.

Y còn nhớ.

Cô lấy từ trong quày ra cái bọc đồ.

Y nhận ra được cái hộp đó.

Cô mở hộp ra, móc một thứ trong hộp ném lên bàn trước mặt y!

Trái tim của y giật bắn lên một cái.

Cái đầu lâu của một người... đầu của Quách Động Động!

"Tối đó, tôi giết cái gã huynh đệ phòng thủ, giữ dây liên lạc với anh từ bên ngoài, bởi vì gã phát giác ra tôi; gã quả thật là một nhân vật cao minh". Tạ Báo Hoa hỏi y: "Sao?"

Anh tính báo thù đó sao?"

Phượng Cuồng Hoan nắm chặt nắm tay lại, có điều y không hề động thủ.

"Đừng có động thủ, không đáng đâu, mà anh cũng chẳng phải là địch thủ của tôi".

Tạ Báo Hoa nói: "Tôi cũng muốn thoát ra khỏi Báo Minh, từ nay về sau, Ngao Gia nhất định sẽ phái cao thủ truy sát bọn mình tận chân trời góc biển".

Cô cười thật duyên dáng, đưa gương mặt đa tình đến mức không thể tưởng tượng lại gần: "Anh có muốn cưng tôi một chút không?"

Rồi lập tức lại dẹp ngay vẻ mặt đó, lấy vẻ trang trọng nói:

- Tôi là Tạ Báo Hoa, tôi đã từng bị thất thân vì Ngao Gia, có điều, trước giờ tôi chưa từng chung chạ với ai...

Cô thong dong nói:

- Sư huynh của tôi là Nguyễn Mộng Địch, y cũng thích tôi lắm, nhưng

tôi với y chưa hề vượt qua vòng lễ phép...

Phương Cuồng Hoan nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Nhưng, tại sao... tại sao cô lại đối xử với tôi... tốt thế?

Tạ Báo Hoa mỉm cười.

Cười thật ngọt ngào.

Ngọt ngào như một nụ hôn...

"Tôi đối xử tốt với anh được, vì anh mà thoát ra khỏi Báo Minh được.

Tôi cũng không biết sau này có sống sót nổi hay không, nhưng thế nào cũng đừng sợ chết mới sống sót nổi...". Cô nói rất nghiêm trang, cái vẻ quyết tâm của vàng đá còn bị tan, mà lại có cái vẻ tùy tiện như nước chảy xuôi dòng: "Phương Cuồng Hoan, tôi cho anh tôi đó, thật lòng đối đãi với anh, anh đừng có phụ bạc tôi đấy".

"Anh ngàn lần vạn lần đừng có đi phụ bạc tôi nhé". Tạ Báo Hoa nói bằng giọng thật quyết tâm, rõ ràng như đã biết đao kiếm vô tình:

"Anh mà phụ tôi, tôi sẽ lập tức giết anh, thật đó".

Phương Cuồng Hoan nhin không nổi lại hôn lấy cô.

Cảm giác được người cô mềm mại đang tựa vào mình, và chút dư hương đâu đó.

"Bọn mình cứ quẩn quít thế này, chắc là phải quậy cho đến lúc chán ghét nhau mới thôi mới xong...". Tạ Báo Hoa cục cựa ra, có điều không mấy dùng sức: "Đến lúc đó, anh phải liệu mà nói cho tôi biết sớm sớm...".

"Chẳng có cái ngày đó đâu...". Giọng nói của y bị lấp trong cổ họng, mơ hồ không rõ: "Em thơm thế này... để anh hoang đường chút đi nhé...".

"Anh ráng mà nhớ lấy lời đấy nhé...". Giọng nói của Tạ Báo Hoa trở thành tiếng thở hồn hển gấp rút.

Phượng Cuồng Hoan trầm mê vào trong cơn cuồng hoan.

Y yêu cô nồng nhiệt.

... Cái thân thể sống động, nóng bỏng như thanh đao nằm trong lòng, nồng nhiệt đến độ làm người ta nghĩ rằng cô đã qua bao nhiêu năm tháng sống trong cô đơn tịch mịch.

Ngoài chuyện sống chết giết nhau ra, Phượng Cuồng Hoan phải rõ ràng xác thực thân xác của người y yêu mến, bởi vì nơi đó có cái tình cảm và xác thịt vô cùng tận của y.

Xác thịt có xác thịt của nó, tình cảm có tình cảm của nó.

Đaccc y monnnn sinh Đêm sau đó, một đêm mưa gió miên man, gió ngừng hoa thơm ngát bàng hoàng.

... Hay là dư hương còn vương vấn trên người?

Lúc Phượng Cuồng Hoan tỉnh dậy, chỉ thấy bên gối có mấy sợi tóc dài, người đã đi đâu mất.

Phượng Cuồng Hoan giật mình chồm người dậy.

Y thò cổ nhìn quanh nhìn quát ra lan can, bèn thấy từ xa có một người đẹp đang đi lại, dưới ánh mặt trời, miệng cười tươi tắn, đang đưa tay vẫy vẫy về hướng mình.

Trong ánh nắng ban mai người đẹp sao sáng ngời, chắc là mới tắm từ dưới suối lên đấy chăng? Phượng Cuồng Hoan đang ngẫm nghĩ, trong không khí hình như phảng phất có mùi thơm thoang thoảng.

"Em đi đâu về thế?" Y cao giọng hỏi.

"Mới giết ba mạng". Tạ Báo Hoa đang cười thật thuần chân: "Còn chưa chịu đi, kẻ địch càng lúc càng lại nhiều nữa đó".

Lúc Phượng Cuồng Hoan bỏ đi, y sực nhớ ra đám huynh đệ theo y lại, toàn bộ đều đã táng mạng trong cái khách sạn bây giờ đang

cháy phùng phùng này.

Bất giác y cảm thấy mê hoảng.

Bọn họ đi chung với nhau như vậy, bèn không còn thấy đường xá xa xôi gì nữa.

Đến rặng núi xanh rì, đã bắt đầu thấy có tuyết rơi.

Ăn xong lương thực để khô, bọn họ múc nước rửa mặt, còn đùa giỡn tạt nước với nhau ướt đầm cả áo quần.

Sau đó, bọn họ càng lúc càng cảm thấy được cái lạnh của tuyết.

Qua Nhân Chỉ Pha, rồi lên Long Bất Đăng, bèn đến Nghi Vô Lộ.

Nghi Vô Lộ là do người ta nghĩ là chẳng còn đường gì nữa, thế nhưng vẫn còn đường đi đó. Giữa hai vách đá thiên nhiên đứng dựng thẳng lên như bị búa rìu cắt ra, có một con đường nhỏ xíu u ám, chạy chừng tới nửa dặm, vừa đủ cho một người đi; đấy chính là con đường thông đạo duy nhất.

Bọn họ hai người một trước một sau cứ đi mãi.

Phượng Cuồng Hoan chợt thấy một bên mái tóc của Tạ Báo Hoa có cài một đóa hoa đại màu trắng, trắng rõ trắng ràng, sau đó y lại phát giác ra, giữa vách đá đen sì đó, cả người Tạ Báo Hoa thật trắng, trắng như một bông hoa tuyết.

Y muốn thân nhiệt với cô, giữa vùng trời tự nhiên bao la ôm choàng lấy hai người.

Tạ Báo Hoa bỗng nắm cứng bàn tay y lại.

Bàn tay lạnh làm sao.

Lạnh như tuyết.

"Em muốn buồn mưa". Tạ Báo Hoa nói nhỏ: "Kẻ địch đang lại, rất có thể là bọn Trảm, Tức, Đoạn".

Đồng lời chán chán hạ vũ tuyết, nãi cảm vu quân tuyết (???). Long

chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng (*). Mang mang trong trời đất, bao nhiêu là thứ, Phương Cuồng Hoan nắm bàn tay nhỏ bé này của Tạ Báo Hoa, trong khoảnh khắc bé nhỏ đó, y cảm thấy được, y không thể nào rời xa cô được, không thể nào đánh mất cô được, nhưng mà, rất có thể y sẽ mất cô bây giờ, hoặc là, y cũng sắp rời xa cô bây giờ.

Đời người trong thế gian này, sao chỉ có một chút lưu luyến thôi mà cũng không được?

... Nhưng lại cứ có chuyện không thể nào không chia lìa, bởi vì, những kẻ sắp lại đây, là "Trảm", "Tức", "Đoạn"!

Trảm, Tức, Đoạn là tên người.

Ba người này đều là những đệ tử đặc ý của Đoạn Kiếm tiên sinh.

... Có đệ tử như vậy, chẳng còn có chuyện gì đặc ý được hơn.

"Trảm" xuất thủ ra là một cái nhát chém.

"Tức" xuất thủ ra là làm người ta tắt thở.

"Đoạn" là bất kể y xuất thủ hay không xuất thủ, thân thể của kẻ địch thể nào cũng bị đứt ra làm hai khúc.

Ba người đó đang sóng vai đi lại.

Phương Cuồng Hoan chẳng còn thoái lui được gì nữa.

Bọn họ thấy Tạ Báo Hoa trước, rồi hầu như là đồng thời, cũng thấy luôn Phương Cuồng Hoan.

Nhất thời, bọn họ không kịp điều chỉnh nét biểu lộ trên gương mặt mình.

"Tôi đã bắt sống được hắn đây," Tạ Báo Hoa bỗng xoay tay chụp cứng mạch môn của Phương Cuồng Hoan: "Tôi đang chờ mấy anh lại".

Trảm, Tức, Đoạn bật cười.

Bọn họ quay qua nhìn nhau một thoáng.

Một người nói:

- Báo tử bản lãnh cao cường.

Còn người nữa nói:

- Tôi đã nói rồi mà, Báo tử mà đến, còn chỗ nào dùng tới bọn chúng tôi!

Lại một người nữa nói:

- Đến đây rồi cũng tốt, đúng lúc áp giải hấn giùm cho Báo tử về Báo Minh.

Tạ Báo Hoa cười tươi như đóa thủy tiên trắng nõn nà:

- Đúng vậy.

Cô xoay Phương Cuồng Hoan một vòng, hất cả người y qua hướng bọn Trảm, Tức, Đoạn, vừa nói:

-Đón lấy đi!

Phương Cuồng Hoan giận dữ la:

- Ngươi...!

Trảm, Tức, Đoạn cười ha hả, đưa tay ra tiếp lấy.

Phương Cuồng Hoan chỉ thấy toàn thân nhẹ bồng, không có tí sức lực, y vừa gấp vừa giận, giữa không trung, rút thanh đao ra, nhưng lại tìm không ra đâu là mục tiêu, bỗng thấy bên cạnh có một người lướt xẹt qua, y không kịp suy nghĩ, xuất thủ đánh ra một đao, mặt mày và cánh tay lập tức rát bỏng lên, máu me lập tức chan hòa chảy ra.

Chính ngay lúc đó, dưới chân bỗng nghe có tiếng hừ lên giận dữ.

Trảm, Tức, Đoạn vừa đưa tay lên, Tạ Báo Hoa đã xông ngay lại, so với Phương Cuồng Hoan lại sau mà đến trước gần ba người đó hơn. Cô móc trong người ra một làn sáng xanh.

Tức ngã ầm ra mặt đất.

Ngã trong vũng máu của mình.

Trảm và Đoạn tung ngược người lại cũng nhanh cực kỳ, sau đó lập tức hò hét xông lại tấn công Tạ Báo Hoa.

Nhưng Tạ Báo Hoa cũng bị trúng phải một nhát đao Phương Cuồng Hoan.

Thân hình cô rùn xuống một chút, Đoạn té ngửa mặt lên trời, người ngã xuống trước đó đã có ít nhất hai mươi một chỗ đang rỉ máu.

Có điều Tạ Báo Hoa cũng mưa ra máu.

Làn ánh sáng xanh lè trên tay cô cũng đã bị đánh bay đi đâu mất.

Trảm chẳng buồn đến công kích cô, y đang quay qua công sát Phương Cuồng Hoan.

Phương Cuồng Hoan gắng gượng hết sức chống đỡ Thiên Không Trảm của Trảm đang xoay vù vù bay lại.

Chiêu đao oai mãnh đó, ngay cả nham thạch cũng còn bị chém tan thành hai mảnh.

Phương Cuồng Hoan biết mình chẳng phải địch thủ của tên này, y liều mạng chẳng kể gì nữa, hét lớn lên một tiếng:

- Đón lấy!

Thanh trường đao trong tay, bay xẹt qua, nhắm tới hướng Tạ Báo Hoa.

Tạ Báo Hoa một tay chống xuống đất, phần chân hết sức mình, đón lấy thanh đao, mắt thấy Phương Cuồng Hoan đã bị bức lọt vào trong chỗ chết, Trảm đang biến đao thế từ xoay sang đâm, đâm vào Phương Cuồng Hoan một nhát.

Tạ Báo Hoa không biết tìm đâu ra được sức lực, cô lướt người lại trước mặt Phương Cuồng Hoan.

Nhát đao đó của Trảm, mũi đao đã đâm vào mé giữa ngực và vai, nhưng đao đã bị thanh Độc Chước Giang Tuyết Đao chặn đứng lại, không thể đâm thêm vào ly tấc nào, chính trong khoảnh khắc nhỏ xíu đó, hai ngón tay phải của Tạ Báo Hoa đã kẹp lại, bẻ gãy mũi đao của đối phương.

Trảm quay người lại bỏ chạy.

Y phải chạy ra khỏi Nghi Vô Lộ, về báo cáo cho Ngao Gia, Tạ Báo Hoa và Phương Cuồng Hoan vẫn chỉ còn chắc chắn là con đường chết.

Có điều hai ngón tay của Tạ Báo Hoa búng ra một cái, một làn ánh sáng xẹt ra, phập một tiếng xuyên qua phía sau ngực của y.

Trảm chạy được hơn một trượng, mới cảm thấy ra trước ngực mình đang đâm đĩa máu; chạy thêm hai trượng nữa, y mới biết rằng mình bị thương rất nặng; chạy thêm hơn ba trượng nữa, máu tươi phun vọt ra ngoài, rớt cuốc té lăn ra mặt đất không dậy nổi nữa.

Tạ Báo Hoa dựa vào lồng ngực khô vỉ của Phương Cuồng Hoan, cô nắm lấy bàn tay của y, liếc mắt nhìn xéo lại y rồi cười, tuy trên người cô đầy những máu tươi lấm tẩm, mà còn bị thương nặng nề đến thế, nhưng chỉ nụ cười đó, phảng phất như đã rọi sáng lên chỗ thâm nghiêm nhất của một linh hồn...

"Nhát đao đó của anh chém em đau quá...".

Phương Cuồng Hoan cảm thấy bàn tay cô sao thương quá. Y thật tình sợ cô dễ thương quá muốn mất luôn cả mạng sống.

Y chẳng thể nào để cô mất đi đâu được.

Thật tình không thể nào được.

Non xanh, tuyết phủ giá băng, rừng thiêng nước độc, đối với y chẳng liên quan gì, chỉ có cô là của y.

Channng có chuyennn giuppp hay khonnn g giuppp, chỉ co ke mannn h hay khonnn g mannn h Tạ Báo Hoa và Phương Cuồng Hoan giờ đây bắt đầu cuộc sống bôn đảo thực mạng của bọn họ.

Tạ Báo Hoa biết rõ đường lối truy nã của Trương Ngao Gia, vì vậy mà cô có thể kịp thời tránh thoát được rất hữu hiệu kẻ địch truy lùng tung tích mình.

Bọn họ nương tựa vào nhau, chiến đấu bên nhau, trải qua bao nhiêu sóng gió ngàn dặm bên nhau, đi qua bao nhiêu là những con đường không bao giờ hết.

Cho đến bắt đầu cái ngày hôm đó, Tạ Báo Hoa chẳng còn thấy cười nữa.

Cô rất dễ bị mệt, cô rất dễ bị mỏi.

Ở mỗi một trạm ngừng, cô thể nào cũng chẳng chịu ăn, tự một mình đi ra phía sau quán, có lúc còn đi tìm mấy bà nhà quê to nhỏ với nhau, chẳng biết là nói chuyện gì.

Phương Cuồng Hoan hỏi:

- Chuyện gì thế?

Tạ Báo Hoa cứ nhất định chẳng trả lời gì y cả.

Rồi một hôm đến một cánh đồng cỏ, Tạ Báo Hoa thấy một đóa hoa bên cạnh khe suối, cô chợt bật cười lên. Làm như đang ở tận cùng nước non hiểm hóc bỗng giật mình thấy có cháy rừng.

"Sắp đuổi kịp mình rồi".

Phương Cuồng Hoan bước lại nắm lấy tay cô, y cảm thấy bàn tay nhỏ bé đó càng lúc càng mát, càng lúc càng lạnh đi.

- Ai đến?

"Đoạn Kiếm Đoàn Đoạn". Tạ Báo Hoa đáp: "Lão ta muốn đến báo thù

cho đệ tử của lão”.

Phượng Cuồng Hoan vừa nghe thấy, ngay cả bàn tay của y cũng muốn lạnh cả đi.

"Còn có sư huynh của em là Nguyễn Mộng Địch". Tạ Báo Hoa vén một bên tóc mai, Phượng Cuồng Hoan chăm chú nhìn đóa hoa màu đỏ một bên mái tóc của cô, có mấy cánh đã muốn úa đi: "Em không phải địch thủ của lão”.

Phượng Cuồng Hoan lạnh buốt đến trái tim.

"Không những vậy, em còn muốn nói cho anh nghe chuyện này". Gò má của Tạ

Báo Hoa bỗng đỏ hồng lên, không phải vì mắc cỡ, mà là rạng rỡ:

"Em sắp có con với anh”.

"A". Phượng Cuồng Hoan trong lòng cảm thấy đang lơ lửng, nhất thời y không biết mình đang kinh hãi hay là mừng rỡ.

Phân biệt không ra.

"Hiện tại, chúng mình không thể nào có con được". Tạ Báo Hoa nói giọng vô cùng bình thản, vô cùng cương quyết: "Em muốn phá nó đi. Em đã biên ra mấy thang thuốc, thuốc điều chế đâu vào đó rồi, lúc này em có uống hai thang. Nếu còn không được, sẽ dùng nội lực bức nó ra... Làm gì thì cũng không thể nào có nó đó”.

"Anh có biết tại sao lúc sau này em không yêu thương anh nhiều không?" Cô hỏi Phượng Cuồng Hoan rồi tự trả lời với chính mình:

"Chính là vì cái chuyện ản ức đó”.

"Trời ơi, thật tức anh quá...". Phượng Cuồng Hoan bao nhiêu là tâm là ý là thần đều hỗn loạn vào với nhau: "Có ai giúp bọn mình được đây?"

"Chẳng có chuyện giúp hay không giúp, chỉ có kẻ mạnh với không

mạnh thôi". Tạ

Báo Hoa quật cường cắn lấy môi mình, hình như cô đang mỉm cười:

"Dĩ nhiên, cũng phải xem thử có may mắn hay không nữa".

Sau đó cô nói:

- Đúng vậy, tối nay đến Ngũ Nghĩa trang, chắc là phá được nó.

Có điều chẳng chờ kịp về đến Ngũ Nghĩa trang.

Bọn họ đi đến vùng phụ cận Dã Nhân Động, Tạ Báo Hoa uống xong thang thuốc ở tiệm thuốc, đã hoàn toàn chẳng còn phát tác theo

đúng thời gian mà gã thầy thuốc lang băm đã nói, Tạ Báo Hoa lập tức biết ngay rằng, cứ thế này, cái thai đã chẳng phá được, để đó sẽ thành quái thai, mà e rằng ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.

Lúc đó, cũng vừa lúc tuyết rơi xong, mặt trời cũng vừa ló dạng. Ánh dương quang mỹ miều như thế, vốn là cảnh sắc vô cùng hiếm có vào khoảng thời gian cuối xuân sang thu này, có điều, bốn bề đều phủ đầy những tuyết trắng xóa. Ánh dương quang chiếu vào, lại rơi lên cái lạnh lùng băng giá, thấm sâu vào thịt xương người ta.

Phương Cuồng Hoan không biết làm thế nào cho phải, y bỗng Tạ Báo Hoa tính quay đầu lại, có điều đi qua cánh đồng cỏ đã quá xa, như nếu tiếp tục về phía trước, Ngũ Nghĩa trang lại không tới nổi.

Cặp môi của Tạ Báo Hoa đã tím đi lại vì đau đớn.

... Rốt cuộc là vì đau đớn hay vì lạnh, Phương Cuồng Hoan cũng không rõ.

"Anh chỉ cần tìm cho em một nơi nào kín đáo và khô ráo". Tạ Báo Hoa chụp lấy bàn tay y, nở một nụ cười rồi mới nói. "Em cảm thấy khỏe lắm, có anh bên cạnh em chẳng sợ gì cả".

Phương Cuồng Hoan lúc ấy mới hơi yên lòng, khổ nỗi lúc y đang nhắm hướng tây bắc Dã Nhân Động đi, y đi nhầm đường.

Tạ Báo Hoa bình tĩnh nói cho y biết, lúc bị lạc đường thì phải nhắm hướng ra làm sao, lúc cô đang nói, cô cứ ngỡ cây chuối thủ trong người mình đã đâm xuyên qua y phục, đâm thấu vào trong dạ dày, sau đó cô mới dần dần hiểu rằng: trừ chuyện uống lầm thuốc ra rồi, thang thuốc đó ắt hẳn là thang thuốc độc.

... Trương Ngao Gia vốn chẳng hề buông tha cho cô.

Rốt cuộc Phương Cuồng Hoan cũng phát hiện ra, phía dưới người của Tạ Báo Hoa đang đầm đìa những máu. Y muốn lau giùm đi cho cô, nhưng cô đang đau ngất đi mất, gương mặt lúc thì tím lúc thì trắng bệch. Phương Cuồng Hoan hiểu được, đây là do hàn khí xâm nhập vào cơ thể, y muốn truyền chân khí vào người cô để giúp sức, nhưng chân khí trong người của Tạ Báo Hoa vốn đã cao hơn y, trong lúc gấp rút y không thể nào đem nội lực đẩy vào cơ thể cô.

Đang lúc ấy, Tạ Báo Hoa bỗng bừng tỉnh lại, cô thấy y đang mò hôi đầm đìa ra trán, bèn thương hại đẩy tay y ra một bên:

- Anh đừng có vì em mà cảm lạnh đó.

Phương Cuồng Hoan bật khóc lên:

- Báo Hoa, em đừng chết, em đừng chết...

"Em đã chết đâu, " Tạ Báo Hoa mặt nhọc thốt: "... Nếu không được chung với anh một chỗ, chi bằng chết quách".

"Em chết thế này, thế nào anh cũng nhớ tới em". Tạ Báo Hoa vừa cười yếu ớt vừa nói: "Chia tay mà sung sướng thế này thẳng gấp mấy cùng với nhau mà buồn hận".

Phương Cuồng Hoan phát hiện ra mảnh áo sau lưng bị máu thấm ướt sũng.

Y ôm người ngọc đầm đìa máu mà trong lòng hỗn loạn không sao tả xiết, chân loạn choạng muốn té mấy lần.

Tạ Báo Hoa cảm thấy cái thai và chất độc đang đồng thời cùng phát tác, cái thai trong bụng cô mà không giết đi, giữa trời đất này chẳng còn dung tha cho cô được mạng sống.

Cô dùng toàn bộ nội lực giữ cứng lại chất độc, rồi lại ráng hết sức muốn bức cái thai ra, có điều, cái mạng sống cùng một cốt nhục với cô không hề muốn bỏ đi, cứ dai dẳng cùng cô chống cự cho tới phút cuối cùng.

Chính lúc đó, truy binh đã theo đến nơi.

Tổ Chưởng Ấn của Thú Tự trong Y Quan Bang là Ma Thái Hy, đem theo hai tên thủ hạ rượt theo đến nơi.

Bọn họ thấy tình hình của Tạ Báo Hoa như vậy, bèn yên bụng.

Yên bụng để toàn lực đi đối phó với Phương Cuồng Hoan.

Phương Cuồng Hoan phát hiện ra Tạ Báo Hoa đang gục người ngay ra mặt đất, trong lòng y bắn loạn cả lên.

Ba người phe địch, ngay cả một người y còn chưa giải quyết xong.

Ma Thái Hy thấy đánh lâu không thắng, bèn nghĩ ra được một kế, y chồm lại, xốc ngay lấy Tạ Báo Hoa lên, uy hiếp Phương Cuồng Hoan:

- Mau mau bỏ binh khí xuống.”.

Còn chưa nói xong, Tạ Báo Hoa đã đâm cho y một nhát đao vào sườn, tiếp theo đó, bất kể Ma Thái Hy có vùng vẫy, có đẩy xô thế nào, Tạ Báo Hoa cũng cứ kiên trì, kiên quyết đẩy thanh đao lên tới trái tim y.

Lúc Ma Thái Hy đang ngã gục ra đó, Phương Cuồng Hoan cũng đã giết đi được một kẻ địch.

Tên còn lại hoảng hốt bỏ chạy.

Phía dưới thân thể của Tạ Báo Hoa đều ướt sũng máu me và chất ô

uế, cái thứ hình dạng như hài nhi kia, cùng một lượt với chất độc thấm lẫn vào trong máu, cũng đã bị cô dùng nội lực quyết tâm trục xuất ra khỏi cơ thể.

Phượng Cuồng Hoan hoàn toàn hoảng loạn quỳnh quít tay chân.

... Bởi vì cái "người" cho dù chưa thành hình dạng đó, rốt cuộc cũng là con của y.

... Con của y rốt cuộc cũng đã được sinh ra theo cái lối đó.

... "Sinh" ra là lập tức chết ngay.

Phượng Cuồng Hoan muốn òa lên khóc lớn một phen.

Tạ Báo Hoa còn kịp dọn sạch mấy thứ ô uế phía dưới thân thể của mình, sau đó mới hôn mê đi. Cô vận nội lực bức chất độc và cái thai ra, thể lực đã đến mức cạn dầu khô đèn. Tru(ớc khi mất hết đi tri giác, cô còn không quên dặn dò Phượng Cuồng Hoan:

- Tìm chỗ chôn đứa bé đang hoàng. Tìm chỗ nào khô ráo cho em nằm, nếu em có hai mạng sống, em sẽ sống hết với anh nửa đời còn lại.

Nói xong cô bèn hôn mê bất tỉnh ra đó, hai tay cô đang lạnh muốn hư hoại cả đi.

Lúc cô tỉnh lại, trong cái tòa miếu sơn thần, nhìn ra chỗ hư nát có thể thấy tuyết đang rơi rả bên ngoài, gió bắc đang hú đang nhíp theo từng cơn tịch mịch.

Cô vẫn còn sống ra đó.

Cô đã thấy Phượng Cuồng Hoan.

"Đứa nhỏ đâu?" Hỏi xong câu đó, Tạ Báo Hoa cất tiếng khóc đầu tiên của một đời, khóc cũng như bao nhiêu thiếu phụ nhỏ bé nào khác.

"Có nhớ không? Cái buổi tối em chịu anh đó, đêm đó trời mưa..."

Phượng Cuồng Hoan nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh ẩm ướt

những tuyết đang tan kia: "Đây là bộ y phục em mặc lúc mình ôm nhau tối hôm đó, hôm nay còn có dính máu đây..."

"Ừ, còn sống là hay quá rồi...". Tạ Báo Hoa hé nửa mắt lên nhìn, cô cảm thấy núi non mưa tuyết, ngày tháng có trôi đi thế nào, không chừng có thần minh lạnh lùng ngồi đó mà nhìn, chỉ cần cái người trước mắt này còn đang ở đó, thì cuộc đời mới gọi là thực.

Cô cảm thấy trong người như trống không, trong ngực như có một cây lao đang đâm đang chọc. Cô không hỏi "đứa bé" chôn ở chỗ nào, đấy là sinh mệnh do cô và y đã tạo ra, sinh mệnh thậm chí còn chưa được thành ra hình dạng.

-... Đây là máu của nó, nó đã đi rồi, em và anh cũng nên có dính chút vào đó...

Đình viên sâu thẳm, sáu mươi một trượng ssu thước ba

Qua lần đó rồi, Tạ Báo Hoa nhận định rằng, mình đã chẳng thoát khỏi được kẻ địch truy sát, chỉ bằng dĩ dật đãi lao, dĩ tĩnh chế động, giết cho hết mấy tay sát thủ trước đã.

Cô vận dụng địa vị trong giang hồ lúc xưa của cô, đi kiếm được một số tiền, rồi mua một tòa trang viện lớn gần quan ải, bố trí xong rồi thì chung quanh trang viện đều có đình viện bao bọc.

Phượng Cuồng Hoan không hiểu cô bố trí như vậy làm gì, y chỉ nghe theo lời Tạ

Báo Hoa chỉ điểm, giúp cô bày nơi này khóm hoa, nơi kia bụi cây, bãi cỏ, hòn đá.

Phượng Cuồng Hoan trong lòng tuy buồn bực; tại sao lại đi phí công phí sức làm chuyện vô duyên như vậy! Có điều y không dám mở miệng hỏi, và y rất tin tưởng vào khả năng của Tạ Báo Hoa.

... Tạ Báo Hoa là người có tài nghệ hơn mình.

Mãi cho đến một hôm, y bị "lạc" đường.

"Lạc" trong đám hoa nhỏ xíu trước cửa nhà của mình!

Lúc đó Phương Cuồng Hoan mới biết, trong cái đình viện đã được bày bố ra một kỳ trận.

Đang lúc Tạ Báo Hoa dẫn đường cho y ra, cô cười hỏi:

- Anh xem cái đình viện này có sâu không?

Phương Cuồng Hoan cứ thực tình đáp:

- Không sâu.

Tạ Báo Hoa cười hỏi y:

- Thế nhưng sao anh lại bị lạc đường?

Phương Cuồng Hoan không biết sao trả lời.

- Cái đình viện này chỉ sâu có mười một trượng sáu thước ba, tứ bề đều như nhau, em đã căn cứ theo độn giáp bát trện đồ mà bố trí. Lúc bày trận, đã có ăn chay tắm gội sạch sẽ, án theo tứ thời, hóa ra ngũ hành, hợp với tam tài, bố theo cửu cung, cứ vào phi tinh, di qua đầu vị, trấn giữ bát quái, mai phục lưỡng cực, ẩn đi tứ tượng, chuyển qua lục hợp, rồi dùng lục đỉnh độn giáp, bố trí kỳ môn sinh khắc, một loại cửa giữ một chữ, gọi là hưu, sinh, thương, đố, cảnh, tử, kinh, khai... Em muốn mấy người rượt theo giết mình vào được không ra được.

Phương Cuồng Hoan chỉ còn nước nhăn mặt nhe răng cười nói:

- Thật tình em có cái bản lãnh quỷ thần không đoán ra nổi, tài ba không kém thiên địa tạo hóa, đúng là trong bụng cả một huyền cơ, chẳng qua... anh vẫn thích em còn có bộ ngực bao la rộng rãi...

"Em rộng rãi vậy sao?" Tạ Báo Hoa cười cười nói: "Sao? Vậy mà tự em lại chẳng biết".

"Đâu chỉ có rộng rãi vậy thôi, còn cao lên thế này nữa nhì!" Phương

Cuồng Hoan dùng tay đo một cái, bấy giờ Tạ Báo Hoa mới hiểu ý của y, cô đỏ mặt lên, đưa tay ra đánh.

Phượng Cuồng Hoan vòng tay ôm lấy cô một cách cuồng nhiệt, y bỗng thấy từ khung cửa sổ phía ngoài đình viện, có một người mặc chiếc trường bào cổ phục, đeo trên lưng một cái túi, đang đứng trước sân nhìn chăm chú một hồi, chỉ có trong một thoáng chốc đó, rồi y lại tiếp tục bước tới.

Người đó chỉ trong khoảnh khắc đã bỏ đi mất, vả lại cũng vì y cách xa quá, Phượng Cuồng Hoan cũng chẳng thấy gì rõ ràng, vì vậy y cũng chẳng buồn đề cập chuyện đó với Tạ Báo Hoa.

Cách khoảng mười mấy ngày, có một buổi sớm mai, Tạ Báo Hoa "lượm" được trong đình viện hai người.

Bọn họ bị khốn quẫn trong đình viện đã năm ngày năm đêm, bây giờ chỉ còn đang thoi thóp.

"Xem nhé, trận pháp của em hữu hiệu lắm không". Tạ Báo Hoa đặc ý nói với Phượng Cuồng Hoan: "Đỡ được bao nhiêu là chuyện bao nhiêu là sức".

Thường khi lúc cô đang tắm, cô vốn rất sạch sẽ, thế nào cô cũng dùng tay chà mạnh lên da thịt mình.

Người của cô rất cân xứng, da thịt căng tròn như muốn nứt tung cả ra.

Chạm tay vào chỗ mềm mại mà rắn chắc, ngay cả cô cũng cảm thấy bất giác động lòng.

Bàn tay cô đụng phải vết sẹo, cái vết sẹo do Phượng Cuồng Hoan sảy tay chém vào lúc trước... Nghĩ đến đó, cô bèn nghĩ đến Phượng Cuồng Hoan, trong lòng lại dấy lên một nỗi ôn nhu không biết từ đâu lại.

Có điều, bỗng dưng, cô lại cảm thấy có cặp mắt nào đó đang nhìn cô.

... Có người đang nhìn trộm cô.

Nhưng cô tìm không ra người đó.

Cô không biết người đó đang ở đâu, rốt cuộc có thật là có người đó hay không.

Cô chỉ có cái cảm giác của một kẻ bị người nhìn trộm, nhìn muồn nhột nhột.

Cô vội vã mặc nhanh quần áo vào rồi ra ngoài, lập tức hỏi ngay

Phương Cuồng Hoan:

- Lúc nãy có phải anh nhìn trộm em tắm không?

Phương Cuồng Hoan quả thật đã từng làm vậy. Đây là chuyện đùa giỡn vợ chồng với nhau, vốn là một trong những lạc thú trong phòng the thế thôi.

Phương Cuồng Hoan nói:

- Đâu có.

Rồi y lại tính lừa dối chọc ghẹo cô. Tạ Báo Hoa nghiêm mặt hất tay y ra, cô đổi sắc mặt thốt:

- Không được.

Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa vang lên.

... Ai, chưa được họ cho phép, lại qua hết sân, đến trước nhà họ gõ cửa?

Tạ Báo Hoa toàn thân phòng bị mở toang cửa ra, vừa nhìn là đã cảm thấy như muốn xỉu xuống.

Người đứng trước cửa, trường bào cổ phục lưng thụng, để năm chòm râu, thất lưng đội mũ cao, chính là Đoàn Kiếm tiên sinh Đoàn Đoàn!

... Người phải đến, rốt cuộc cũng đã đến.

"Chỉ có ông đến thôi sao?" Tạ Báo Hoa gắng gượng hỏi bằng vẻ trấn định: "Sư huynh của tôi đâu?"

- Y cũng đã đến đây rồi.

Đoàn Đoan rút thanh kiếm của lão ra.

Trong cái vỏ kiếm dài ba thước bảy tấc là một thanh kiếm gãy dài một thước bảy tấc.

Thanh kiếm gãy đã làm cho giang hồ nghe đến là táng đảm kinh hồn.

- Đến rồi?

"Ừ". Đoàn Đoan đáp: "Y đang ở trong nhà đó".

Đoàn Đoan tiên sinh không hề nói hoang.

Nguyễn Mộng Địch lông mày lưỡi kiếm, mắt sáng như sao, văn vẻ ung dung, quả thật đang ở trong nhà, đang tự mình rót rượu uống, làm như trong lòng đang có cả một bụng tâm sự vậy.

Tạ Báo Hoa cười thắm.

Tạ Báo Hoa vốn biết trận thế mà mình bày ra đây, chắc gì đã cản trở được hai người đó, nhưng cô còn cho rằng, ít ra nó cũng chống đỡ cho cô được một hồi. Có điều, hai người vào nhà như vào chỗ không người.

Tạ Báo Hoa rút thanh chủ thủ trong người ra, xoa tóc mình xuống, dùng răng ngậm lại: "Được lắm, các người muốn gì đây?"

"Ta thế nào thì ngươi cũng đã biết quá rồi". Đoàn Đoan thông thả ung dung nói:

"Ngươi làm được chuyện bội phản Ngao Gia, tự nhiên là phải có ngày trả giá".

Tạ Báo Hoa ráng tấn công bảy lần, để Phương Cuồng Hoan có cơ hội phá vòng vây chạy ra trước, nhưng chẳng những không thoát ra

được kiếm thế của Đoàn Đoan, ngược lại còn làm cho Đoàn Kiếm tiên sinh thấy rõ ràng chỗ yếu hại của cô... chỉ cần lão công về hướng Phương Cuồng Hoan, là Tạ Báo Hoa ráng tận cùng sức lực ứng phó.

Chính ngay lúc đó, Nguyễn Mộng Địch đột nhiên xuất thủ.

Y chỉ ra tay một chiêu đã khổng chế Phương Cuồng Hoan. Tạ Báo Hoa bèn tấn công như điên như cuồng lại Nguyễn Mộng Địch.

Đoàn Đoan cười lớn, lão vươn người lên lướt tới cản Tạ Báo Hoa lại. Bỗng dưng, phía sau lưng lão có tiếng gió xé lên, thì ra thanh trường đao của Phương Cuồng Hoan đã chém xả vào lưng lão!

Đoàn Đoan tiên sinh bỗng dưng biến thành phía trước bụng phía sau lưng bị kẻ địch tấn công một lúc, nhưng lão lâm nguy không hề hoảng loạn, tung lướt người lên, thành linh, hai bàn tay của Nguyễn Mộng Địch bỗng sáng rực lên...

Một cây độc tạt lê, một cây thiết liên tử, một cây ngũ mai tiêu, đã cắm phập vào người của Đoàn Kiếm tiên sinh Đoàn Đoan!

Đoàn Đoan chỉ tay vào Nguyễn Mộng Địch, rống lên một tiếng:

"Người...", nhảy vọt tung người ra, máu tươi rã xuống thành một đường dài.

Nguyễn Mộng Địch không hề biến sắc, hai bàn tay hấn dang ra thật nhanh, người của Đoàn Đoan còn chưa kịp ra khỏi phòng, đã trúng phải mười một thứ ám khí, người lão lướt tới giữa đình viện, lại trúng thêm mười bảy thứ ám khí nữa, ra khỏi đình viện rồi, lại trúng thêm tám thứ nữa, toàn thân lão cơ hồ dính đầy những ám khí, nhưng lão vẫn cứ đề khí chạy như bay.

Phương Cuồng Hoan và Tạ Báo Hoa đang lúc kinh hoàng, còn muốn rượt theo truy sát, chỉ nghe Nguyễn Mộng Địch đang thở nhẹ ra một

hời nói: "Không cần đâu!"

Hắn chưa nói hết lời, Đoàn Đoàn tiên sinh đã ngã sấp người ra ở đằng xa.

"Tại sao anh lại làm như vậy?" Tạ Báo Hoa nhất thời không biết đối xử thế nào với người sư huynh của mình.

"Đều là vì cô thôi. Tôi đối đãi cô thế nào, cô còn chưa biết rõ sao?"

Nguyễn Mộng Địch nói về thành khẩn: "Các người như vậy, thế nào cũng không thoát nổi tay của Ngao Gia truy sát đâu".

- Anh...

Phượng Cuồng Hoan cũng nhìn ra được liên hệ đặc biệt giữa hai sư huynh sư muội bọn họ.

"Các người theo ta...". Nguyễn Mộng Địch dẫn hai người lại một gò đất, trên gò đất trong vũng nước mưa có bảy tám xác người, Tạ Báo Hoa nhận ra được, đều là những tay cao thủ trong Báo Minh, trong đó còn có hai cái xác, làm cho cô kinh hãi khôn xiết, đó là xác một người đàn ông và một người đàn bà, trên mặt đều có vết thương nặng, một người xương mặt bị vỡ nát, một người gương mặt bị đao chém phải, có điều xem dáng điệu, cách ăn mặc đều rất giống với mình và Phượng Cuồng Hoan!

- Ta kiếm cho các người hai người này, bố trí thêm chút xíu nữa, chắc là Ngao Gia sẽ tin, các người đã chết rồi, chỉ cần các người đổi tên đổi họ, dị dung thay đổi diện mạo, tìm đến chỗ nào xa xôi mà ở... Tạ Báo Hoa và Phượng Cuồng Hoan vĩnh viễn biến đi khỏi thế gian này...

"Sư huynh, " Tạ Báo Hoa khàn giọng: "Làm sao... làm sao tôi báo đáp được ân tình của anh...? "

"Báo Hoa, chỉ có một điều". Nguyễn Mộng Địch thốt: "Bất kể ở chân

trời góc biển nào, cô cũng phải cho tôi biết cô đang ở đâu, đừng có như lần trước,... làm tôi đi tìm thật là khổ sở!"

"Không có nữa đâu". Tạ Báo Hoa bước lại gần y, một mùi thơm thoáng qua mũi Nguyễn Mộng Dịch, làm cho hắn cảm thấy trong lòng bất giác băng khuâng, cho đến lúc bị một cảm giác đau đớn thấm tận xương tủy, Tạ Báo Hoa đã đâm một nhát dao vào giữa tim hắn: "Bất kể ra sao... tình cảnh bây giờ, sẽ không giống như lần trước nữa đâu".

Nguyễn Mộng Dịch trừng cặp mắt cho đến chết còn chưa tin được của mình, cơ hồ như muốn lọt ra khỏi tròng, cái xác của hắn ngã ào xuống vào trong vũng nước mưa.

Phượng Cuồng Hoan kinh hãi quá:

- Tại sao em...

"Tại sao? Bởi vì em là thứ đàn bà tà đạo!" Tạ Báo Hoa hằn học nói:

"Đúng vậy, hắn làm như vậy là vì em. Nhưng chúng mình thiếu hắn cái món nợ tình cảm này là chung thân không thoát nổi hắn cứ theo quấy phá. Trước đây hắn trăm phương ngàn kế đeo dính em, đều không được, hiện giờ mục đích của hắn vẫn có bao nhiêu đó. Hắn giết Đoàn Đoàn rồi, địa vị trong Báo Minh lại tăng thêm được một tầng, mà còn đổ tội giết Đoàn Đoàn lên đầu chúng mình nữa... Rốt cuộc rồi sẽ có ngày, hắn cũng muốn giết chúng mình để bịt miệng".

"Hiện tại hắn chưa giết em, là vì muốn cho em được vui lòng theo hắn..., một khi đã được em rồi, anh và em đều chẳng còn cách chi sống sót nữa". Tạ Báo Hoa chùi sạch vết máu trên thanh chủ thủ vào y phục của một xác chết: "Anh muốn người nào giữ kín bí mật, biện pháp tốt nhất, là làm cho hắn không còn có cơ hội gì nói ra. Tin em đi, em là con mụ đàn bà tà ma ngoại đạo, em phán xét được

chuyện gì là nên làm, chuyện gì là không nên làm, chuyện gì là không làm không được, còn chính xác hơn bọn đàn ông tự xưng là chính đạo của các anh nhiều!"

Phượng Cuồng Hoan cảm thấy ánh đao loé lên xanh lè từ cây chủ thủ, tuy thanh chủ thủ còn đang nằm trong bàn tay trắng nõn của Tạ Báo Hoa người mỹ nhân tựa thiên tiên kia, nhưng là như nó đang từ một nơi cổ đại xa xưa nào bay lại cắm vào tim y.

Rồi sau...

Rồi sau đó, quả nhiên Phượng Cuồng Hoan và Tạ Báo Hoa chẳng còn bị ai truy nã, chẳng còn bị ai truy sát.

Bọn họ trốn về tới dãy Ôn Châu, trốn ngay giữa chợ, Phượng Cuồng Hoan đổi tên thành Đồ Nguyên Ý, Tạ Báo Hoa đổi tên thành Hà Cự Bạ, mở một cái tiệm nhỏ, sinh hoạt cũng đâu ra đó hẩn hoi.

Tạ Báo Hoa vẫn còn nuôi hy vọng mình sẽ có đứa con, có điều từ cái dạo dùng nội lực bức cái thai chưa thành hình ra khỏi người đến bây giờ, muốn có con xem ra không còn dễ dàng như xưa.

Bọn họ đã ổn thỏa rồi, sinh hoạt không còn bất an như hồi xưa, có điều trong lòng của Phượng Cuồng Hoan lại ngược lại trở nên bất an.

Bởi vì nỗi tịch mịch.

... Ở một nơi với Tạ Báo Hoa dĩ nhiên là sung sướng, có điều Tạ Báo Hoa quá mạnh đi, mạnh đến độ làm cho y không có chỗ nào để nhúng tay vào làm gì được.

Tạ Báo Hoa tuy vẫn đối đãi uyển chuyển chịu chuộng y hết mực, nhưng Phượng Cuồng Hoan cảm giác được rất thâm sâu rằng, cô chỉ đang làm y vui lòng thôi.

... Không giống như các cô nương ở Lộng Ngọc Lâu, nào là Tiểu Khí

cô nương, Tiểu Đẳng cô nương, bọn họ ai ai cũng sùng bái y thật tình.

Chỉ cần Phương Cuồng Hoan nói đùa, bọn họ đã bò ngã lăn chiêng ra, vui không tả xiết; Phương Cuồng Hoan chỉ hơi nhắc qua một chuyện xưa kinh hiểm thôi, là bọn họ đã nghe như say như mê, vừa tán thán vừa ca tụng.

Phương Cuồng Hoan cảm thấy, mình ở trước mặt bọn họ, không những là một người đàn ông, mà còn là một tay anh hùng.

Vì vậy, y cứ thác lời này lời nọ để đến Lộng Ngọc Lâu chơi.

Có lần, Tạ Báo Hoa đang bận rộn vô cùng trong tiệm, hỏi y cần mấy lượng bạc đi đâu chơi vậy, y thuận miệng bèn trả lời: "Đi tìm bọn Đại Tiểu Khẩu uống rượu".

... Đại Tiểu Khẩu thật ra là trác hiệu của người huynh đệ của y năm xưa Cổ Tinh Phi.

Đợi đến lúc sinh hoạt yên ổn rồi, tiền đồ hình như không còn gì hung hiểm, bởi vì

Phương Cuồng Hoan chịu không nổi tịch mịch, y bèn liên lạc với bọn huynh đệ hồi xưa là Cổ Tinh Phi.

Y không hề nói cho Tạ Báo Hoa biết, bởi vì y biết nhất định cô sẽ không tán thành chuyện y đi tìm mấy người huynh đệ cũ năm xưa.

Từ đó về sau, Phương Cuồng Hoan bắt đầu nói dối với Tạ Báo Hoa. Chỉ cần có cái bắt đầu, thì dù nói dối để lấp đi một chuyện dối khác, y đành phải tiếp tục nói mãi.

Hướng gì, Cổ Tinh Phi có biết một tài nữ nổi danh ở Ôn Châu, Tống Tiểu Nhĩ cô nương: Tiểu Nhĩ biết làm thơ biết ca hát biết múa, Cuồng Hoan biết uống rượu biết múa kiếm trả được tiền, lại càng là một ân khách trong trường hoan lạc.

Phương Cuồng Hoan đối với Tống Tiểu Nhĩ lại rất động lòng, thậm chí còn động luôn cả chân tình.

Tiểu Nhĩ là người đàn bà sầu mộng.

Cô trước giờ rất chịu chuộng theo ý của Phương Cuồng Hoan, trước mặt y, cô không hề có lấy một chủ ý.

"Cái vẻ sầu mộng của em đúng là phong kín được cái buồn của anh".

Phương Cuồng Hoan đang lúc triền miên với Tống Tiểu Nhĩ đã nói:

"Gặp em là tim anh thương đến muốn xót xa luôn".

Tiểu Nhĩ không tin, cô cười nói:

- Thế còn cô vợ của anh ở nhà thì sao?

Phương Cuồng Hoan nhất thời sa sầm nét mặt, không nói gì nữa.

Cho đến một hôm, Phương Cuồng Hoan về nhà trễ, Tạ Báo Hoa sáng sớm đã ở nhà đợi y, thấy y uống đã say đến bảy tám phần, bèn giúp y thay áo quần mặc áo khoác vào, rồi bỗng chẳng lý do gì hỏi y một câu:

- Cuồng Hoan, anh đối xử với em đừng có tệ bạc mới phải.

Người cô đang thu vào trong góc tối, cô thở ra một tiếng, rồi nói tiếp:

- Em vì anh mà chặt đứt hậu lộ, giết sư huynh đi. Bởi vì em biết hẳn chắc chắn sẽ không tha cho anh đâu. Anh xem đó, em chẳng còn đường nào khác để mà đi...

Phương Cuồng Hoan mới nghe, giật bắn cả người lên, bàn tay lạnh ngắt cả đi.

Y vội vã đỡ dành cô, hỏi cô tại sao lại đi nghĩ ngợi gì lời thôi, Tạ Báo Hoa bấy giờ mới đốt đèn lên mỉm cười nói:

- Không có gì là tốt lắm rồi.

Trong lòng Phương Cuồng Hoan không khỏi có chỗ hốt hoa hốt hoảng.

Lần này, Phương Cuồng Hoan đến chỗ Tống Tiểu Nhĩ, Cô Tinh Phi cũng có mặt trong sảnh, chẳng qua, hai người đều vẻ mặt không vui vẻ chút nào, ngược lại gương mặt lộ đầy vẻ sợ hãi là khác.

Phương Cuồng Hoan lấy làm kỳ lạ quá.

Cố Tinh Phi mặt mày nhăn nhó nói:

- Lão đại, chúng tôi làm chuyện không phải với ông, nhưng cũng bắt đắc dĩ quá.

Sau đó, chung quanh đại sảnh có vài chục người nhảy ra.

Xem dáng điệu cử động của mấy người đó, không có lấy một tiếng động, nhanh nhẹn cực kỳ, chưa động thủ đã biết toàn là cao thủ.

Sau đó có một lão già như con sư tử vĩ đại xuất hiện.

Lão ta ngồi chễm chệ ra đó, chễm chệ thót:

- Ta họ Trương, một chữ Ngao, người ta gọi ta là Trương Ngao Gia. Ta đã truy lùng người bao lâu nay, lần này bắt Cố Tinh Phi và Tống Tiểu Nhĩ đem người dẫn ra đây, người thoát không nổi đâu, tốt nhất là đừng có bỏ chạy.

Chỉ có mấy lời đó thôi, Trương Ngao Gia cũng đã làm vỡ tan đi đấu chí trong người Phương Cuồng Hoan.

Hưởng gì, bao nhiêu tháng ngày sống an ổn với lại hưởng thụ sắc đẹp, Phương Cuồng Hoan cũng chẳng còn gì đấu chí.

Sau đó, Trương Ngao Gia giao cho y một nhiệm vụ, và cũng là một nan đề:

"Ta cũng không nhất định là phải giết người, chỉ cần người làm giúp được cho ta một chuyện, thậm chí ta còn chẳng giết người". Trương Ngao Gia nói: "Người cầm bao thuốc này, đi thuốc chết con vợ người. Dĩ nhiên, ta có thể giết nó bất kỳ lúc nào, nhưng ta muốn người giết nó, như vậy nó mới hàm hận mà chết, chết mà không cam

lòng”.

"Người giết con trai của ta, nó đang hãm hiếp phụ nữ yếu đuối, chết là đáng lắm, tuy ta rất đau lòng, nhưng ta cũng là người hiểu chuyện". Trương Ngao Gia không để cho Phương Cuồng Hoan có cơ hội để suy nghĩ sâu xa: "Nhưng nó là người của ta, ta đã tính chuyện tục huyền với nó, nó phản bội ta, không vì lý do gì cả, ta có nhận ra được Đoàn tiên sinh và Nguyễn Mộng Địch đều chết vì ám toán, nhất định là Tạ Báo Hoa hạ thủ.

Do đó, ta nhất định muốn nó chết...".

"Chỉ cần người giết nó, ta có thể tha cho người, người cũng có thể lấy Tống Tiểu Nhĩ rồi chạy đi đâu khuất mắt, ta nói câu này trước mặt bao nhiêu đó thủ hạ, tự nhiên là giữ lời". Trương Ngao Gia không để cho y có cơ hội từ chối, nói giọng chắc nịch: "Nếu người không giết nó, nó cũng chết, người cũng nhất định sẽ chết, người chẳng có gì phải nghĩ thêm nữa cả".

Lão lập tức đưa cho Phương Cuồng Hoan một cái bao nhỏ vuông vuông.

Một cái bao thuốc.

Thuốc độc.

... Thuốc độc để giết vợ y.

Hai ly rượu, hai người.

Ánh đèn như thế đó, hình như đã từng thấy qua.

Trên mặt Tạ Báo Hoa có chút trang điểm, tuy lúc nào cũng có nụ cười, nhưng làm cho người ta cảm thấy được cô đang cảm thấy tịch mịch vô cùng tận.

"Lâu lắm rồi anh không ăn cơm chung với em có phải không nhỉ?" Tạ

Báo Hoa đưa ánh mắt trêu mếu nhìn: "Thành ra lúc mình đang bồn đảo, ngược lại, lại ở chung với nhau nhiều hơn".

"Yên ổn làm người ta truy lạc, có phải không?" Cô sửa cái bông hoa cài một bên mái tóc lại, ánh mắt liếc về hướng Phương Cuồng Hoan: "Lạnh lùng là muốn che giấu đi cái thống khổ, tàn bạo cũng là để phá tan đi tịch mịch".

Phương Cuồng Hoan cảm thấy mình trong lòng đang hỗn loạn.

Y nâng ly đưa ra:

- Chúng mình uống ly này rồi nói tiếp!

"Sao?" Tạ Báo Hoa tựa cùi chỏ lên bàn, gương mặt lơ lửng như phù dung kia có cái vẻ phong tình như chưa uống đã say: "Anh xem cái tình cảm chân thật của anh trước giờ chẳng bao giờ giấu được ai!" Trái tim của Phương Cuồng Hoan cùng với ly rượu trên tay như muốn rót xuống hết mặt đất.

"Anh cho rằng em không nhìn thấy gì sao? Em ngủi ra được đấy". Tạ Báo Hoa mơ màng nói: "Tắm áo anh mặc, không phải chỉ là thứ có mùi thơm của em; có lần em lại Lộng Ngọc Lâu, gặp phải một người đàn bà, cảm thấy trên người cô ta cũng có mùi thơm của mình, đó chắc là anh đã đưa mùi đó qua người cô ta đấy phải không? Mùi thơm trên người em đã đi qua người cô ta rồi".

"Anh cho là em không biết gì sao?" Cô đưa tay chạm vào ly rượu, cười cười như muốn uống, chính ngay khoảnh khắc đó, Phương Cuồng Hoan muốn kêu lên không để cô uống, có điều, tiếng nói đưa đến cổ họng, đã biến thành ngàn tiếng hô vãn tiếng gọi không lời.

"Sao?" Tạ Báo Hoa nghiêng đầu, ánh đèn chiếu lên gương mặt nước da của cô, nhu hòa vô cùng tận: "Anh không uống sao?"

Phương Cuồng Hoan sợ cô sinh nghi, trong lòng hỗn loạn không có

một chút chủ ý, y vội vã uống cạn ngay ly rượu.

"Không những em biết được chuyện đó thôi". Tạ Báo Hoa nhìn y cười duyên dáng:

"Anh gặp Cố Tinh Phi nữa phải không?"

"Đó là... ngẫu nhiên gặp ấy mà". Phương Cuồng Hoan nhắc: "Em... em uống ly rượu này trước rồi mình ăn cơm thôi".

"Anh muốn em uống thì em uống đây mà". Tạ Báo Hoa đang tính uống ly rượu, bỗng cô lại hỏi: "Tại sao anh nhất định bắt em phải uống ly rượu này?"

Phương Cuồng Hoan giật nảy mình lên.

"Nếu anh không ân cần khuyên em uống ly rượu này, không chừng, em sẽ bỏ qua cho anh". Tạ Báo Hoa từ từ đứng dậy, nói bằng giọng đau khổ: "Có nhớ bao nhiêu hoạn nạn trên đường mình cùng nhau gánh chung không? Bao nhiêu tháng ngày tuyệt vọng đến mức ngay cả thất vọng cũng được xem là một thứ hy vọng, lúc đó mình ngược lại cảm thấy chẳng có gì! Có nhớ đoạn đường chỗ Nghi Vô Lộ không? Anh vì em mà ném thanh đao, em đưa thân ra gánh lấy nhát đao thế cho anh, vết sẹo còn trước ngực em đây... Lúc ở khách sạn Lộ Viễn, anh vì em mà lãnh một nhát thương, vết sẹo chắc còn trên vai đấy chứ?...".

Phương Cuồng Hoan ráng sức muốn đứng dậy.

Nhưng y đứng dậy không nổi.

Y muốn rút đao.

Nhưng ngay cả sức rút đao cũng biến đi đâu mất.

Gân cốt trong người y hình như đã bị bẻ gãy đi hoàn toàn, không nối liền được với nhau, chẳng có chỗ nào để tụ sức lại.

Nhất định là vì ly rượu đó!

Y chỉ chú ý đến ly rượu độc y đưa cho Tạ Báo Hoa, mà không phòng bị đến chuyện mình cũng đã uống ly rượu độc!

"Có điều, chỉ cái nháy mắt, anh đã quên sạch, chỉ cố đi kiếm mùi hương trên người đàn bà khác...". Tạ Báo Hoa đưa tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn nà như bạch ngọc, như một con bạch hạc khả ái. Thành linh cô rút thanh chủy thủ ra, dưới ánh đèn lóng lánh màu xanh lè, mà mũi dao hình như còn có hơi ấm trong người cô chuyển qua. "Yên tâm đi, ly rượu đó của anh chỉ là thuốc mê, không phải thuốc độc".

Phương Cuồng Hoan bỗng sực nhớ lại cơn mộng đó.

... Một cơn mộng đã lâu lắm rồi không xảy ra.

Thậm chí y còn cảm thấy được cái đau đớn xót xa lúc thanh chủy thủ đâm vào da thịt mình.

"Anh ngu lắm, anh nghĩ xem: cho dù anh giết em đi rồi, Trương Ngao Gia làm sao để cho một người giết con trai của lão còn sống trên thế gian này được?" Tạ Báo Hoa đi từng bước lại chỗ Phương Cuồng Hoan, vẻ mặt của cô như vạn lần lưu luyến: "Cho dù lão có đáp ứng với anh, là chỉ cần anh giết được em, lão sẽ không giết anh, bất quá, không lẽ lão không biết sai người khác đi giết anh sao? Đây vốn là cái tác phong trước giờ của lão... Vậy mà anh chỉ vì cái lời hứa chẳng có ăn nhằm gì đó mà đi giết em!"

Phương Cuồng Hoan cảm thấy mình coi như đã xong rồi.

"Trước giờ em cứ ngỡ anh là một người mà em có thể phó thác chuyện chung thân được, thế mà anh lại đi phụ em!" Tạ Báo Hoa nói giọng thật bi ai: "Thì ra cái người đã từng cứu phụ nữ bị hãm hiếp cũng chẳng đại biểu gì những người không hiểu sắc, không thâm dật!"

"Anh giết Trương Thích Thân cứu người đàn bà lúc đó, vốn không hề biết rằng hắn là con trai của Trương Ngao Gia!" Phương Cuồng Hoan chẳng còn kể gì nữa cả, chuyện đó đã làm cho y không còn được lấy một ngày yên tĩnh: "Nếu mà anh biết vậy, có nói cách mấy anh cũng không làm kẻ thù gì với Báo Minh làm gì!"

Y không động đậy gì được.

Nhưng y chẳng còn kể gì nữa, y hét lên:

- Anh không giết em không được!

Tạ Báo Hoa ngẩn ngơ một thoáng, cô nghiêng đầu, lắng nghe y nói tiếp.

"Cái người tài bồi cho em là Trương Ngao Gia, em còn phản bội được! Cái người thương yêu em là Nguyễn Mộng Địch, em còn giết đi được để bịt miệng, em còn giết đi đám huynh đệ của anh, thấy thủ hạ của anh chết không chịu cứu! Quyết định giết cái thai trong bụng em cũng chẳng thêm thương nghị với anh! Làm sao anh biết được, có ngày nào đó, em sẽ không giết luôn anh?" Phương Cuồng Hoan rống lên: "Em mạnh quá!

Trước mặt em, anh chỉ là một người chỉ đâu làm đó, anh có ra gì đâu!? Phương Cuồng Hoan nắm một đời anh hào, lọt vào tay em...".

Y bỗng nhớ lại lời nói năm xưa của cô, lời nói bị cắt ngang nửa chừng không nói thêm được chữ nào.

Tạ Báo Hoa dưới ánh đèn, trông giống hệt như một đóa hoa đang úa tàn trong một khoảnh khắc.

"Làm sao anh biết được em cứu anh vì lý do gì?" Phương Cuồng Hoan đang sợ tính mạng mình tùy lúc sẽ bỏ mình đi mất, do đó y nói giọng vô cùng chắc nịch: "Anh có phải là người đàn ông thứ nhất trong đời em đâu".

Tạ Báo Hoa cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người như muốn ngã ngồi cả ra.

"Thì ra giữa chúng mình lại có bao nhiêu đó là oán hận!" Cô nói giọng thương cảm.

Dưới ánh đèn, cô đang cầm ly rượu màu hổ phách ngấm ngấm.

Sau đó cô lại nhìn vào thanh chủy thủ đang lóng lánh hàn quang trong tay.

"Giết anh đi có được không?" Cô hỏi giọng bi ai: "Hay là em uống cái ly rượu anh muốn cho em uống đây?"

"Trương Ngao Gia và bọn thủ hạ của lão chắc đang bao vây em phía ngoài phải không? Em ra đó giết lão quách có được không?" Khoé miệng cô hé lên một nửa nụ cười thê lương: "Hay là đốt quách cái quán cho bọn mình cùng chết cả trong này?"

Cô xê người lại gần Phương Cuồng Hoan, vẫn cái mùi thơm thanh thoảng hầu như không có trên trần thế: "Chúng mình lúc chưa quen biết nhau có sung sướng hơn không?

Lúc đang cùng bọn đào với nhau có vui vẻ hơn không?"

... Thật ra, bất kể cô giết đi Phương Cuồng Hoan, hay là Trương Ngao Gia, hoặc là chính cô, cả đời cô, đều sẽ không còn cảm thấy khoái lạc.

... Đại khái Phương Cuồng Hoan chắc là cũng thế thôi nhỉ?

HẾT